

Sosyalizmin ruhban karşıtı siyaseti - Rosa Luxemburg

Şurası açık ki sosyalizmin ruhban karşıtı siyaseti derken, dinî inançlara sosyalist bir bakış açısı üzerinden saldırmayı kastetmiyoruz. Kitlelerdeki din, ancak toplumsal sürecin insana hükmetmedi-

ği, bilâkis, insanın o sürece hükmedip onu bilinçli olarak yönlendirdiği durumda tümüyle ortadan kalkacaktır. Kitleler, toplumsal evrimi sosyalizmin verdiği eğitimle idrak ettiği ölçüde... s.12

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2021 Özel / 30
22 Ağustos 2021

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak55.net

Afganistan aynasında emperyalizm gerçeği

Kapitalizmin itici gücü olarak ırkçılık

Geçmişte sömürgecilik ve kölelik için araç işlevi gören ırkçılık, bugün de işçi sınıfını birbirine düşman etmenin, sömürüyü derinleştirmenin aracı.

Metalde 2021-2023 toplu sözleşme süreci başlıyor

Krizin, pandeminin faturasını iki yıldır bize kesiyorlar. Bunu devam ettirmek istiyorlar. Biz de bu saldırılara karşı "birleşik bir duruş" sergilemeliyiz.

Afganistan: ABD'nin hezimet, işbirlikçilerin rezaleti ve felaket

İşgalci, hizmetçilerini ölümlerle yüzyüze bırakıyor. Ülkenin teslim edildiği Taliban dehşet saçıyor. Hizmetçiler utanç-ölüm girdabına terk ediliyor.

Emperyalist hezimet, Taliban ve Vietnam benzetmesi

s.16

DGB MYK Ağustos ayı toplantı sonuçları

s.21

Afganistan aynasında emperyalizm gerçeği

ABD emperyalizmi, “terörle mücadele” söylemi ve “özgürlük ve demokrasi götürüleceğiz” yalanlarıyla gerçekleştirdiği Afganistan işgalini, yirmi yılın ardından askerlerini geri çekerek sonlandırdı. Ancak bu, hegemonik konumunu kaybetmemek için her türlü haydutluğu yapabilen ABD’nin bölgeye ilişkin kirli emellerinden vazgeçtiği anlamına gelmiyor.

Afganistan işgali, emperyalist-kapitalist sistemin çok yönlü krizlerinin derinleştiği, çelişkilerin belirginleştiği, emperyalist hegemonya krizinin dışa vurmaya başladığı bir dönemde gerçekleşti. ABD’nin, henüz emperyalist rakipleri güç toplamadan, kendini zorlayacak sınıf ve halk hareketleri filizlenmeden saldırgan bir politikaya yönelmesinin, Afganistan’la başlayan, Irak ve Libya’yla devam eden savaşlar döneminin kapısını aralamasının gerisinde jandarmalığını yaptığı emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı çok yönlü bunalımlar yer almaktadır.

İşgal saldırılarının başladığı günlerde komünistler, ABD’nin yıllara yayılacağını ilan ettiği savaş macerasına dair şu değerlendirmeyi yapmışlardı:

“ABD emperyalizmi; içerde ekonominin yeni bir düzeyde militarizasyonu ve yeni bir silahlanma programı, dışarda ise saldırganlık ve savaşla, bunalımdan ve sıkıştığı açmazlardan çıkmaya, fiili ya da potansiyel tüm tehlikeleri bertaraf etmeye, önünü tıkayan engelleri aşmaya çalışmaktadır. ABD, işçi sınıfı ve halk hareketlerinin, sistem karşıtı devrimci akımların ve nihayet emperyalist rakiplerinin halihazırdaki zayıflığını, harekete geçmek, durumunu güçlendirmek ve yarının tehlikelerini bugünden ortadan kaldırmak için uygun bir zaman, akıllıca bir

zamanlama saymaktadır.

“11 Eylül bahane edilerek dünya halklarına ve sisteme karşı şu veya bu ölçüde muhalefet konumundaki tüm güçlere ilan edilen savaşın gerisinde işte bu var. Uzun süreli bir savaşın yalnızca bir ilk adımı olarak tanımlanan Afganistan savaşının gerisinde de bu var.” (Zor dönem zorlu görevler, Ekim, Sayı: 226, Kasım 2001)

Aynı değerlendirmenin devamında ise şu vurgular yer almaktadır:

“ABD’nin yaptığı çıkışın ya da giriştiği maceranın arzuladığı sonuçları yaratıp yaratamayacağı ayrı bir sorundur. Bölgeyi kendi etkinlik ve egemenlik sahası olarak gören Rusya ve Çin gibi dış rakiplerin, yabancı egemenliğine ve özellikle de ABD emperyalizmine karşı duyarlı halkların ve nihayet sayısız çelişki ve çıkarın karmaşık bir yumak oluşturduğu bir bölgede yapılan bu çıkışın ABD için sonuçlarını çok geçmeden göreceğiz. Yaygın kanı, ABD’nin burada bir batağa gömüleceği ve sonuçta kaybedeceği yönündedir. Daha şimdiden birçok belirti de bu kanıyı doğruluyor. Bir bölgeye hâkim olmak ve oraya kendi çıkar ve arzularına göre şekil vermek, modern savaş makinasıyla onu uzaktan tahrip etmek kadar kolay değildir.”

Aradan geçen zaman dilimi komünistlerin yirmi yıl önce yaptıkları bu değerlendirmeyi doğrulamış bulunuyor. Zira, ABD emperyalizmi yirmi yıldır Afganistan batağında çırpınıyor ve çıkış yolu arıyor. Obama döneminde de çekilme planları yapan ABD emperyalizmi, ne saplandığı bataktan kolay kolay sıyrılıldı ne de aradan geçen yıllara rağmen Afganistan’da istediği sonuçları yaratabildi. Ülkeyi savaş makinasıyla yıkıma uğratmasına rağmen geriye kendi emper-

yalist planlarını hayata geçirebilecek bir dayanak dahi bırakmadı. Son yaşanan gelişmeler bu olguyu açıkça ortaya koymaktadır. Yüz milyarlarca dolarlık harcamalara rağmen işbirlikçi hükümetin ve silahlı kuvvetlerin beklenmedik bir hızla çözülmesi bunun en çarpıcı kanıtıdır.

Gelinen yerde Taliban gericiliği ülke yönetimini tekrar ele geçirmiş bulunuyor. Şimdilerde AB, ABD, Rusya ve Çin gibi emperyalist güçler Taliban ile nasıl bir ilişkilenebileceğine gireceklerini masaya yatırmış durumdadır. Tersinden, Taliban da emperyalist dünya ile bağ kurma arayışı içerisinde olduğunu her vesileyle dile getiriyor.

Bu durum, ülke zenginliklerini yağmalamanın yanı sıra, Avrasya’nın egemenliği bağlamında Afganistan’ın jeo-stratejik konumunu kendi lehine değerlendirme hesabını yapan emperyalistler arasındaki mücadelenin yeni görünümünden söz ediyor. Bu çerçevede çeşitli senaryolar yazılıyor. Ancak olayların nasıl bir seyir izleyeceğini şimdiden kestirmek mümkün değil. Zira, savaşın ardından daha büyük bir kaos ve belirsizlikler içerisinde sürüklenmiş bulunan, her cephede istikrarsızlığı derinleşen, öngörülemez bir ülke haline getirilmiş bulunan bir Afganistan gerçeği ile karşı karşıyayız.

AFGANİSTAN GERÇEĞİ VE ANTI-EMPERYALİZM

Öncesi bir yana, Afganistan’da yaşanan son gelişmeler emperyalizm gerçeğine bir kez daha ayna tutmuştur. Emperyalistlerin halkların çıkarları ve özgürlükleri ile ilgilenmedikleri, giriştikleri her macerada kendi sefil çıkarlarını ve egemenliklerini esas aldıkları, “özgürlük ve demokrasi” götürme yalanlarıyla işgal

ettikleri ülkelere acı, yıkım ve ölümden başka bir şey bırakmadıkları gerçeği, ortaçağ artığı Taliban’ın tekrar bölge halklarının başına musallat edilmesiyle, bir kez daha tüm çıplaklığı ile gözler önüne serilmiştir.

Bu açık tabloya rağmen, Perinçekçi dalkavuklar ve iktidar yandaşı kimi kişi ve kurumlar Taliban’ı “anti-emperyalist” bir güçmüş gibi göstererek toplumun bilincini dumura uğratmaya, kendi gerici ideolojilerine alan açmaya çalışıyorlar. Kimileri ise, Afganistan gerçeğini ters yüz ederek, ortaya çıkan yıkım ve kaosu baş sorumlularını, yani ABD’yi ve batılı güçleri halkların hala tek umudu olarak gösteriyor, emperyalistleri göreve çağırıyorlar.

Bu karanlık ve kirli atmosferde emperyalizm gerçeğini devrimci bakış açısıyla sergilemek, işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar içerisinde anti emperyalist-anti kapitalist bilinci ve mücadeleyi her adımda geliştirip güçlendirmek büyük bir önem taşıyor. Zira bütün bir dünyayı tehdit eden, bunalımları derinleştikçe savaşı, saldırganlığı ve militarizmi tırmandıran, Afganistan’da olduğu gibi girdiği her ülkeyi yakıp yıkan emperyalist haydutları durdurabilmenin tek yolu, işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların devrimci anti-emperyalist mücadeleyi yükseltebilmelerinden geçiyor.

İşçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların birleşik devrimci direnişini örgütlemenin önemi sadece dönemsel gelişmelere müdahale etme sorumluluğu ile sınırlanmaz. Çünkü gündelik mücadeleler içerisinde sınıf ve halk hareketlerini devrimci bir eksende geliştirmek, tarihsel hareketi ileri taşımak bağlamında da kritik bir yerde durmaktadır. Bu başarısızlığında, sadece güncel gelişmelere devrimci temellerde müdahale etmenin imkanlarından yoksun kalınmayacak, dönemin sunacağı devrimci imkanlar da gereğince değerlendirilemeyecektir:

“Kapitalizm bunalımlarla birlikte savaşlar ve devrimler üretiyor, geride kalan tarihi dönemin açıklıkla kanıtlandığı katı gerçek budur. Şimdi yine günden güne şiddetlenen bir bunalımlar ve kendini bugünden bölgesel çapta gösteren savaşlar dönemi içindeyiz. Biriken muazzam sorunlar ve keskinleşen sınıf çelişkileri devrimler için de toprağı gitgide daha çok mayalıyor. Bu durumda, burjuva gericiliğinin devrimin olanaklarını boğmaya yönelik karşı-devrimci hamlelerini boş çıkarmak ve insanlığı yeni bir büyük emperyalist savaşın telafisi zor yıkımından korumak, işçi sınıfı ve ezilen halkların, gelmekte olan yeni devrimler döneminin olanaklarını ne ölçüde değerlendirebileceğine sıkı sıkıya bağlı olacaktır.” (TKİP VI. Kongre Bildirgesi)

Kapitalizmin itici gücü olarak ırkçılık

Gerek İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi, gerek 1965 yılında Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından oybirliğiyle kabul edilen Uluslararası Sözleşme ve gerekse de 1963 tarihli Birleşmiş Milletler Bildirgesi, tüm dünyada, ayrımcılığı ve ırkçılığı yasaklıyor. "İrkçi ayrımcılığın her türünün ve şeklinin süratle ortadan kaldırılması" gerektiği, tüm "büyük insan hakları belgeleri" ve uluslararası yasalarca teyit ediliyor. Bütün ulus devletlerin anayasasında ırkçılığın yasak olduğu, herkesin kendi ulus devletinde aynı vatandaşlık haklarına sahip olduğu ve bu hakların anayasal teminat altında olduğu belirtiliyor.

Fakat bunların tümünün kağıt üzerinde olduğu ve tüm dünyada ayrımcılık ve ırkçılığın yükselişe geçtiği, gündelik yaşamın temel bir olgusu olarak karşımızda duruyor. Geçmişte sömürgecilik ve kölelik için bir gerekçe ve araç işlevi gören ırkçılık, bugün de sömürü ve baskı düzeyinin devamını sağlamak ve bunun için de işçi sınıfını bölüp birbirine düşman etmenin, bu yolla sömürüyü derinleştirmenin etkili bir aracı olarak kullanılıyor. Her türlü sömürünün doğasında var olan ırkçılık, inanılmaz ve ölçülemez fiziksel yıkımın, büyük suçların ve katliamların da nedeni olabilmektedir. Tarih, dünyada ve elbette ki Türkiye'de de bunun sayısız örneklerine tanıklık etmektedir.

DÜNYA ÖLÇÜSÜNDE YÜKSELİŞE GEÇEN İRKÇILIK

Kapitalist dünyanın uzun yıllara uzanan bunalımı ve birbirini izleyen kriz ataklarıyla birlikte dünya çapında işçi sınıfına karşı kapsamlı bir saldırı dalgası başladı ve bu giderek derinleşti. Bu gelişmelere paralel olarak ırkçılık da tırmandı, tırmandırıldı. Bu olgu, kapitalist sistemin çok yönlü krizinin dolaysız bir ürünü, kapitalist dünyanın krize tepkisi oldu. Zira sermayenin 1980'lerden itibaren ağırlaşmaya başlayan, '90'larda yeni bir ivme kazanan ve 2008'de ise ABD'de patlak vererek tüm dünyada sarsıcı etkiler yaratan ekonomik-mali krizi, neo-liberal saldırı politikalarını azdırdı. Sınıfın iktisadi ve sosyal haklarından geriye kalan tarihsel kazanımları peyderpey gasp edildi. Bu sürece, siyasal gericiliğin yanı sıra ırkçılığın ve göçmen düşmanlığının yükselişi eşlik etti.

Ezilen ulus, ırk ve milliyetlere, farklı din ve mezheplere, LGBTİ'lere ve göçmenlere karşı baskı ve saldırganlık da bu süreç içinde dünya ölçüsünde belirgin bir ivme kazandı. Emperyalist burjuvazi ve kapitalist hükümetler bütün bir toplumsal gericilik birikimini emekçi sınıflara karşı harekete geçirirken, ırkçılıktan da en etkin bir şekilde yararlanma yoluna gittiler. ABD örneğinde olduğu gibi, ırkçılığa karşı kitlesel boyutlar kazanan mücadele ise her yolla kriminalize edilmeye, organizatörler ve katılımcılar da "terörist" gösterilmeye çalışıldı-çalışılıyor ve linç girişimlerine uğruyor.

Yükselişe geçen ırkçı saldırganlık ve şoven kudurganlık, kapitalizme karşı mücadelenin giderek yaygınlaşıp geliştiği bir dönemde ayrıca körükleniyor. Çünkü sermaye sınıfının krizden çıkmak için krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek çabası, emekçileri sosyal mücadelelere yöneltmektedir. Bunun karşısına ise başka şeylerin yanı sıra ırkçılık ve şoven milliyetçilikle çıkılıyor. Zira kışkırtılarak büyütülen ırkçı-şoven dalga, işçi sınıfını bölüp parçalamak, kapitalizmin çok boyutlu saldırılarına karşı büyüyen tepki ve öfkeyi yanlış kanallara akıtmak ve yedeklemek için kullanılıyor. İslami gericiliğin, somutta İŞİD gibi katiller ve tecavüzcüler sürüsünün Avrupa kentlerindeki katliamları da kapitalist hükümetler için büyük bir imkana dönüşüyor. Bu yolla Avrupa

işçi sınıfı ve emekçileri arasında milliyetçilik zehiri daha etkili yayılıyor.

İrkçi ve İslamcı çeteler tarafından gerçekleştirilen katliamlarla yaratılan kan deryası içinde, emperyalist burjuvazinin tırmandırıldığı "teröre karşı savaş" işçi sınıfı ve ezilen halklara yeni faturalara dönüşüyor. Özetle tüm "büyük insan hakları belgeleri" ve uluslararası yasalarca teyit ediliyor olmasına rağmen ırkçılık, yabancı ve göçmen düşmanlığı bizzat emperyalist burjuvazi tarafından kışkırtılıp geliştiriliyor. Yanı sıra istihbarat kurumlarının, polis teşkilatının ve ordunun kapıları da ırkçılara sonuna kadar açılıyor.

TÜRKİYE'DE İRKÇILIK

Türkiye'nin geçmişinde inanç, mezhep, kimlik eksenli saldırı, katliam ve vahşet eksik olmadı. Ermeniler, Kürtler, Rumlar, Aleviler ve daha başka mezhep ve azınlıklar ırkçı-faşist katliamlardan geçirildi. İrkçılık ve etnik ayrımcılık, Türkiye'de tarih boyunca Müslüman ya da Sünni olmayan azınlıklara, etnik kimliği Türk olmayan milliyetlere yönelik olarak etkin bir şekilde ve katliamlara varan boyutlarda kullanıldı. 6-7 Eylül olayları, Çorum, Maraş, Sivas katliamları ve günümüze kadar devam eden daha niceleri taze örnekler olarak önümüzde duruyor.

Yıllardan beridir Kürt halkına ve kazanımlarına karşı içerde olduğu gibi dışar-

da da tam bir kudurganlık sergileniyor, ırkçı histeri tırmandırılıyor. HDP'ye yönelik zorbalık, seçilmiş temsilcileri ve siyasetçileri kapsayan kitlesel tutuklamalar, HDP binalarına saldırılar, milletvekillerinin dokunulmazlıklarını düşürmek için hazırlanan fezlekeler, Kürt yurtseverlerine, mevsimlik Kürt işçilerine karşı linç girişimleri ve helikopterden atma gibi vahşi cinayetler ve son olarak Konya'da katliama varan saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Benzeri ırkçı hezeyanlar aynı düzeyde olmasa da Alevilere, Müslüman ve Türk olmayan başka azınlıklara karşı da sergileniyor. Zira her şeyden önce ırkçılık Türk devletinin mayasındadır ve yapısaldır.

Türkiye kapitalizminin çok boyutlu ağır bir kriz yaşadığı ve iktidarın her alanda zayıflayıp sıkıştığı, çaresizlik ve iflasla yüz yüze kalıp bunaldığı, meşruyetinin zayıfladığı, hiçbir sorunu çözme yeteneğine sahip olmadığı bir süreçten geçiyor. Sürekli olarak dağ gibi büyüyen sosyal, iktisadi ve siyasal sorunlar ve dış politikadaki iflas, yanı sıra düzen ve devletin tümüyle çeteleşip mafyalaşması, boğazına kadar kire batmış olması gerçeği, AKP-MHP iktidarının çaresizliğini daha da derinleştiriyor. Bu tabloyu, Türkiye'de işsizliğin, yoksulluk ve açlığın, eşitsizliklerin ve adaletsizliklerin, baskı ve terörün giderek büyümesi tamamlıyor. Dolayısıyla işçi ve emekçilerin, kadınların ve genç-

lerin, toplumun ezilen ve sömürülen öteki kesimlerin "artık yeter" diyen isyan duygusu kabarıyor.

Bütün bu tablo karşısında saray rejimi akıl almaz düzeyde bir yalan makinası işletmekten, devlet terörü ve zorbalığının yanı sıra en rezilinden bir ırkçılığın yanı sıra en rezilinden bir ırkçılığı ve şoven milliyetçiliği kışkırtmaktan ve din istismarına daha fazla sarılmaktan başka pek bir şey yapamamaktadır. İktidarı boyunca da temelde yaptığı bu oldu. Özellikle de son yıllarda toplumu bölmeyi, birbirine düşmanlaştırmayı, Kürtlere, Alevilere, öteki azınlıklara ve göçmenlere karşı nefreti büyütmeyi, ırkçılık ve şoven kudurganlığı sistematik olarak kışkırtmayı, bu yolla da kendisine karşı gelişen hoşnutsuzluğu ve büyüyen öfkeyi kontrol etmeyi ve yanlış hedeflere yönlendirmeyi, kendi varlığını sürdürmenin neredeyse tek yol gören bir rejim gerçeğiyle yüz yüzeyiz.

İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTLÜ BİRLİĞİNİ SAĞLAMAK

Saray rejiminin pervasızlığa varan saldırganlık ve zorbalığını, ırkçılığı olağan bir politika olarak en etkin bir şekilde kullanmasını ve din istismarını kolaylaştıran şey, işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyinin geriliğidir. Dolayısıyla sınıf bilinçli işçiler, din, mezhep, ırk, ulus ve cins farkı gözetmeksizin sermaye iktidarına ve onun şimdiki temsilcisi saray rejime karşı bileşik bir mücadele geliştirmek, işçiler içinde büyüyen tepki ve hoşnutsuzluğu iktidara yöneltmek için çaba harcamalıdır. Sınıf bilinçli işçilerin çabalarını kolaylaştırmak ise devrimcilerin temel sorumluluk alanıdır.

Bu başarılmadığı durumda kapitalist krizin yıkıcı etkileri altında rejime karşı hoşnutsuzluğu artan ve öfkesi büyüyen sınıf ve emekçi kitlelere, devrimci bir çıkış alternatifi sunabilmek olanaklı değil. Bu durumda ezilen ve sömürülen emekçilerin, milliyetçiliğin ve ırkçılığın tuzağına düşmek kaçınılmaz olmaktadır. Bugünkü dinci-faşist iktidarın şoven milliyetçiliği ve ırkçılığı etkin bir araç olarak kullanmasının ve ondan gereğince yararlanmasının önüne geçmek, sınıfın örgütlü birliğini yaratmayı zorunlu kılmaktadır.

Gündelik olarak sermaye devletinin ırkçı-şoven propagandalarına maruz kalan ve şovenizm zehiriyle sersemletilen işçi sınıfının örgütlenmesi ve sosyal mücadeleye çekilmesi, ırkçılığa karşı mücadelenin panzehiridir. Dolayısıyla, "sınıfa karşı sınıf" bakış açısıyla, farklı ulus, milliyet ve mezheplerden proletaryanın birleşik örgütlenmesi yaratmak ve böylece işçi sınıfını örgütlü bir güç olarak şovenizmin ve ırkçılığın karşısına çıkarmak, biricik alternatiftir.

Sel felaketinin sorumluları ve sığındıkları yalanlar

Doğa, rantçı işgale karşı isyanını sürdürüyor. Akdeniz'deki orman yangınlarının ardından yaşanan Batı Karadeniz'deki sel felaketi onlarca kişinin hayatına ve bir ilçeye mal oldu. Yerleşim yerlerinin dere yataklarına kurulmuş olması ve dere yataklarının yapılaşma ile daraltılması, ranta dayalı imar politikaları, yatakları değiştirilen dereler-çaylar, yol yapımı nedeniyle doldurulan denizler ve dereler, denize ulaşamayan çaylar, tepkilere rağmen kurulan HES'ler ve açılan taş ocakları; orman alanlarının kereste, yapılaşma, enerji nakil hatları ve tarımsal faaliyet nedeniyle yok edilmesi vb. nedeniyle doğa olayları artık felakete dönüşüyor. Yaşanan yıkımın baş sorumlusu olan AKP-MHP iktidarının sözcüleri sorumluluğu üzerlerinden atmak için sellere ve bıraktığı yıkıma ilişkin yalan söylemeye devam ediyorlar.

AKP-MHP iktidarı sel felaketinin ardından faturayı yüklemek için birkaç kişi belirlemeyi de ihmal etmedi. Dere yatağının imara açılmasında bakanlıkların sorumlulukları yokmuş gibi, yalnızca bir müteahhit tutuldu ve ilçe kaymakamı görevden alındı. Ne derelere çöken şirket sahiplerine ne de izinleri veren bakanlıklara dokunuldu. Bozkurt dosyası da böylece kapatılmak isteniyor.

SORUMLULARIN ACİZLİKLERİNİ ÖRTME ÇABALARI

Saray rejimi felaketin bıraktığı yıkımı "iklim krizi", "doğal afet", "bilinçsizlik" gibi yansıtarak, kendi acizliğini örtmeye çalıştı. Bozkurt'taki bilanço her geçen

gün ağırlaşırken, AKP-MHP iktidarı hem gerçek tabloyu gizlemeye hem de akıl dışı açıklamalarla toplumu manipule etmeyi sürdürdü.

Devlet Su İşleri (DSİ) Genel Müdürü, HES'in patlamadığını, yaşanan heyelanın HES'in inşası sırasında çıkarılan toprağın derenin iki yanına yığılması ile ilgisi olmadığını pişkince ispatlamaya çalıştı.

AKP şefi Erdoğan, güçten düşen iktidarını kurtarma çırpınışı ile önce dünyada yaşanan gelmiş geçmiş sel felaketlerini anlattı. Ardından, "Bu işin siyaseti olmaz ama bakıyorum ki bazı kanallarda siyasetle yakından uzaktan da ilgisi, alakası olmayan tipler çıkıyor. Bütün bu afetlerin neyi, nasıl gelip götürdüğünden haberi olmayanlar çıkıyor, ileri geri konuşuyorlar" gibi söylemlere itiraz edenlere saldırılarını sürdürdü. Gözüne değen her şeyi para olarak niteleyen Erdoğan'ın; yakınlarını, evlerini, işlerini kaybedenlere ilk vaadi de kredilerin ertelenmesi oldu.

Binlerce hektar ormanın yanmasının, binlerce canlının telef olmasının sorumlularından biri olan Bakan Pakdemirli, Bozkurt'ta HES'lerin sel mağduru olduğunu iddia etti.

TBMM Başkanı Mustafa Şentop, "Yapılaşmaya izin verilmemeliydi veya insanlar da orada yapılaşmayı düşünmemeliydi" sözlerini sarf ederek, suçlu Bozkurtlulara yükledi.

Ulaştırma ve Altyapı Bakanı Adil Karaismailoğlu, yüzbinlerce liralarla yaptıkları köprüleri savunarak, selde yıkılmadıklarıyla övündü. İlçenin yıkılma-

sının ardından ağız sulanan Bakan yeni yollar, köprüler, sanat yapıları sözü de verdi.

İçişleri Bakanı Süleyman Soylu ise, Antalya ve Muğla'daki orman yangınlarının ardından gelen eleştirilere atfen "Kimse 'nerede bu devlet?' demedi" deyiverdi.

"NEREDE BU DEVLET?"

Aslında son bir yılda yaşanan deprem, sel, yangın gibi felaketlerin bilançosu devletin nerede olduğunu bir kez de gözler önüne serdi. Devletin tam da felaketlerin kaynağı olduğu görüldü.

Devlet Karadeniz'in her deresindeki HES'lerde, ranta dayalı imar politikalarında, dere yatağına binalar diken müteahhitlerin izin belgelerinde, usulsüzlükle yapılan maden ve taş ocaklarında, her taşın, her ağacın altından çıkan 5'li çetenin elinde, felaketler karşısında iktidarlarını bir gün bile ayakta tutmak adına söyledikleri yalanlarda...

Devlet doğası ve yaşam alanları için mücadele edenlerin önüne dikilen jandarmada, TOMA'da. Karadeniz sele, Akdeniz yangınlara teslim olmuşken devlet Ankara'ya yürüyen 2 Sinbo işçisinin karşısında karşımıza çıktı.

Saray rejiminin sözcülerinin iddialarının aksine yaşananlar baştan sona siyasidir. Doğa olaylarının doğal afetlere dönüşümü engellenebilir bir olgudur. Doğayı, kentleri ve canlı yaşamını rant ve talan politikaları yerine ancak bilim ve insana dayalı çevre politikaları koruyabilir.

Yangınlar söndürülemiyor, sellerin önü alınamıyor...

Felaket değil, kapitalizm doğayı, insanı, hayvanları yıkıma uğratiyor!

Pandemi, ekonomik kriz, deprem, sel, yangın... Türkiye sömürü, yağma, rant ve talan demek olan kapitalizmin kaosunu son yıllarda daha derinden yaşıyor. Toplum sağlığı özelleştirmelerle rantta açıldı, pandemide çarklar durdurulmadı ve sermayenin kârı için emekçilerin canı hiçe sayıldı. Ekonomik krizin faturası zamlarla işçinin omuzlarına yüklendi, grevlerimiz yasaklandı, her türlü eylem etkinlik zorbalıkla bastırıldı. Açlık, yoksulluk ve borç batağına sürüklenen bizler hayat pahalılığı ve kötü çalışma koşullarına terk edildik. HES projeleri ile sermayedarlara doğamız peşkeş çekildi, Kastamonu'da yağışlar rant politikaları nedeniyle sele döndü ve onlarca insan yaşamını yitirdi, bine yakın insan kayıp durumda. Denetimsizlik ve kar güdüsüyle inşa edilen evler İzmir depreminde 117 insanımızın ölümüne yol açtı. Eğitim iki yıldır askıya alındı. Lükse, şatafata, gösterişe harcanan bütçe yangın söndürme hazırlığına ayrılmadığı için ormanlarımız günlerce yandı.

ÖLÜM, YIKIM, RANT KAPİTALİZMİN FITRATINDA VAR, SİSTEMİN DÜMENİNDE İSE AKP!

Hepimizin içi yanarak takip ettiği yangınlar 7 insanın, on binlerce hayvanın ölümüne neden olurken ciğerlerimiz de-

mek olan 130 bin hektar alandaki ağaçları yok etti. İstatistiklere göre son 1 yılda yanan orman, son 20 yılın toplamı kadar! Çünkü ağacın, toprağın, suyun kapitalistler nezdinde zerrece değeri yok. Aksine onlar için yangınlar, ağaçlardan kurtulmak ve yerlerine lüks oteller, madenler yapmak demek, rant demek... Bunun için yangın söndürme uçaklarımız yokken, var olanlar çürümeye terk edilirken, her iktidarda bulunanların, her sermayedarın beşer onar özel jetleri var. Bu sistemlerini korumak için ses çıkartanları susturmaya yarayacak baskı mekanizmaları var. Yönetememe krizlerini her seferinde olduğu gibi sansür, gözaltı saldırıları, soruşturmalar ile kapatmaya çalışın-

AKP iktidarı kendilerini zenginleştirirken aynı zamanda batıran bu sistemin çatlaklarının derinleştiğini de görüyor, saldırıganlığı büyütüyor.

ARTIK YETER! İŞÇİ VE EMEKÇİLER OLARAK BU ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİ SON VERELİM!

Daha fazla kâr için bizlere işyerinde baskı, tehdit uygulayanlara, Kod-29'la işsizliğe mahkum edenlere, zamlarla ekonomik krizi bize yüklerken vergilerimizle lüks içinde yaşayanlara, sağlığı, eğitimi, doğamızı rant alanına çevirenlere kendi aramızda fısıldaşmalarla dur diyemeyiz. Artık her zamankinden daha çok örgütlü

olmalı, yapay ayrışmalara prim vermemeli, birleşmeli ve sesimizi yükseltmeliyiz.

Ege bölgesinde işçilerin birliği ve mücadelesini büyütme yolunda örgütlenen Ege İşçi Birliği olarak çağırımızdır:

Yan yana gelelim, tartışalım, fabrikalarımızdan mahallelerimize örgütlü bir sınıf olarak bu barbar düzene karşı neler yapabileceğimizi gösterelim. İşyerinde uğradığımız haksızlıktan, iş cinayetlerine, hayat pahalılığından yangınlardan hesap sormaya kadar kazanabileceğimiz yarımlar için birliğimizi kuralım, her şeyiyle çürümüş bu düzene son vermek için adım atalım!

EĞE İŞÇİ BİRLİĞİ

“Afet değil cinayet! Sorumlular hesap verecek!”

İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri, 17 Ağustos 1999 depreminin yıl dönümü vesilesi ile eylem gerçekleştirdi. Eylemde son dönemde saray rejiminin yangınlar, depremler ve sel karşısında aciz kalmasına dikkat çekilerek “Afet değil cinayet! Sorumlular hesap verecek” denildi.

“YAŞANANLAR MÜNFERİT DEĞİL”

“Ülkemiz bir felaketler ülkesine döndü” diye başlayan basın açıklamasında yangınlar, seller hatırlatılarak bunların rant uğruna insan canının, doğanın, hayvanların nasıl yok sayıldığını bir kez daha gösterdiği belirtildi. “AKP'nin yirmi

yılının özeti 'doğa cinayetleri, kadın cinayetleri, işçi cinayetleri, ırkçılık, ayrımcılık...' Bugün bunların hepsinin sonuçlarını aynı anda yaşıyoruz. Hiçbiri tesadüf değil, hiçbiri münferit değil. Ülkemiz dolaylı ya da doğrudan iktidar tarafından taammüden işlenmiş cinayetlerle dolu.” ifadelerinin kullanıldığı açıklamada “Halktan kopmuş, bir avuç sermayedarın ve kendi iktidarlarının derdine düşmüş bir çıkar örgütü, bir suç örgütü bu ülkeyi yönetiyor” denildi.

“RANT PROJELERİNDEN VAZGEÇİLSİN”

İstanbul depremine dikkat çekilerek

“22 yılda bir arpa boyu yol kat edilmediği halde ülke kaynakları İstanbul'u betona boğan projelere yatırılıyor” ifadeleri kullanıldı. “Depreme hazırlanması gereken bu şehirde sadece Erdoğan'ın iktidarda kalması için sermayeye sunduğu büyük rant projesi Kanal'ın hazırlıkları yapılıyor” denilerek bu gibi rant projelerinden vazgeçip depremin zararlarının en aza indirilmesi için gereken tedbirlerin bir an önce alınması gerektiği vurgulandı.

“BÜTÜN SUÇLARIN HESABINI SORACAĞIZ”

Dayanışma çağrısı yapılan açıklama-

da son olarak şunlar ifade edildi:

“17 Ağustos depremini ve yitirdiklerimizi unutmadık. 22 yılın üstüne hala afetlere karşı önlem almayanların, doğayı, kentleri rant politikalarıyla cinayet mahalline çevirenlerin sorumluluğunu ört bas etmelerine izin vermeyeceğiz. Ülkemizde yaşanan yangınlar, seller, depremler afet değil cinayettir. Önlem almayanlar, rantçı politikalarla ülkeyi 20 yıldır yönetenler bu cinayetlerin failidir. Bütün işlediğiniz suçların hesabını tek tek soracağız. Yaşamı ve doğayı savunmaya devam edecek, yaralarımızı dayanışmamızla saracağız.”

Eylemde sık sık “Beşli çete halka hesap verecek!”, “Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek!”, “Ormanlar, nehirler, sermaye değiller!” sloganları atıldı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

“Yasa teklifleri” yoluyla haklarımızın gaspı kapıda!

İstanbul Sözleşmesi'nin feshinden ve buna karşı mücadelenin geniş emekçi kesimlere yayılmamasından yeniden cesaret bulan AKP-MHP iktidarı, önümüzdeki dönemde yeni “yasa teklifleri” ile geleceğimize saldırmaya hazırlanıyor. Nitekim bunun sinyalleri kesilmiyor. Örneğin henüz Meclis kapanmadan oluşturulan yargı paketi, çocuk istismarında “somut delil” aranma şartını içeriyordu. Keza iktidar sözcüleri ve din istismarcısı güçler gerici söylemlerini pervasızca yaymaya devam ettiler.

Meclis'in açılmasıyla birlikte başta emekçi kadınlar olmak üzere toplumun geniş kesimlerini ilgilendiren yeni yargı paketleri ve yasa tasarıları da gündemde olacak. Şimdilerde, kadına yönelik şiddetle mücadele kapsamında yürürlükte olan 6284 sayılı kanunun kaldırılması dillendiriliyor. Ya da nafaka hakkının kaldırılması veya emekçi kadınları zor durumda bırakacak olan belirli şartların koşulması konuşuluyor. Çocuk istismarını meşrulaştırmak adına çocuğun faili ile evlendirilmesinin önünü açan “yasa önerisi” hazırlığından bahsediliyor. İşçi ve emekçi kadınların hayatını yakından ilgilendiren bu türden pek çok saldırının önümüzdeki dönemde Meclis'e sunulması öngörülüyor.

6284 sayılı kanun, kadınların ev içinde veya günlük hayatta maruz kaldığı her türlü şiddete karşı hazırlanmış olan ve bu süreçte kadının maruz kaldığı zorluklara karşı barınma, maddi, psikolojik vb. alan-

larda destek sağlanmasını da içeren bir yasadır. Bu yasanın kaldırılması, kadınlar üzerindeki baskı ve sömürünün sınırsız boyutlara ulaşmasının da önünü açacaktır. Diğer yandan böylesi bir adım şiddet, taciz, istismar vakalarının katlanarak artacağı, failerin ise ya yargılanmayacağı ya da ödül gibi cezalarla “sıyrılabileceği” anlamına da geliyor. Zaten her ay ortalama 40 kadının katledildiği mevcut durumda dahi etkin bir şekilde işletilmeyen söz konusu kanunun kaldırılması, AKP-MHP iktidarını bir “yükten” de kurtarmış olacak.

Nafaka hakkının kaldırılması veya belirli şartlar aranması da yine emekçi kadınlara yönelik hak gasplarından biridir. Kadın işsizliğinin, kadın yoksulluğunun erkek işçi-emekçilere oranla çok daha fazla olması ve çocuk bakımının çoğu zaman kadının üzerine kalması, yanı sıra çalışan kadınların daha çok güvencesiz,

düşük ücretlerle çalıştırıldığı koşullarda nafaka bir haktır. Fakat bu hakkı karşılamakla yükümlü olan taraf erkek değil, bizzat devletin kendisidir. Sermaye devleti, nafaka hakkını erkeğin sorumluluğuna yükleyerek, aslında hem kendisini bu sorumluluktan muaf tutuyor hem de kadını erkeğe bağımlı hale getirmenin önünü açıyor.

Diğer yandan çocuk istismarını meşrulaştıran, çocuğu istismar faili ile evlendirmeyi amaçlayan yasa tasarısı, yeni dönemde karşımıza çıkacak rezaletlerden bir diğeri. 2016 yılında ortaya atıldığı zaman binlerce kadının Meclis'in önünü doldurması sonucu geri çekilmişti. Toplumsal muhalefetin gerilediği dönemlerde, değişik biçimlerle ama özüne dokunulmayarak tekrar tekrar karşımıza çıkan bu “öneri”, çocuk istismarını olağan ve meşru göstermeyi amaçladığı gibi, ço-

cuk yaşta evliliklerin de önünü açmaya hizmet ediyor. AKP-MHP iktidarı ayakta kalmak uğruna her türlü gerici ve baskı aracını kullanırken, çocuklarımızı da yarattığı gerici zorbalık altında ezmeye yelteniyor.

Yukarıda sıralanan saldırılara karşı harekete geçmek bir zorunluluktur. Haklarımızın ve geleceğimizin çalınmasına izin vermemek, aynı zamanda çocuklarımızın geleceğini korumak kadın-erkek tüm işçi ve emekçilerin vermesi gereken bir mücadeledir. “Yasa teklifleri” adı altında bizleri uçuruma sürükleyen politikalara karşı yasal haklarımızı korumak, yaşam koşullarımız için yeni kazanımların mücadelesini vermeliyiz. Bizleri bu cehennemden kurtaracak olan ise eşit ve özgür bir yaşam için sosyalizm mücadelesini büyütme.

K. MEYDAN

Tacize geçit yok! Alba Plastik'te direnen işçilerle dayanışmaya!

Kadına yönelik cinsel saldırı ve cinayetler AKP iktidarında katlanarak artıyor. Yangın ve sellerin felakete dönüşmesine neden olan, önlenmesi noktasında hiçbir çaba harcamayan iktidar, benzer şekilde kadına yönelik şiddeti önleme, engelleme yönünde de hiçbir adım atmıyor. Tam aksine, kadın katillerine ödül gibi cezalar vererek, çoğunlukla kadına şiddet davalarına cezasızlık yağdırarak şiddete arka çıkıyor. Türkiye'de kadına yönelik şiddet hat safhadayken İstanbul Sözleşmesi'ni feshediyor. Cinsiyetçi söylemlerle şiddeti meşrulaştırıyor. Çocuk istismarını olağanlaştıran yasalar düzen-

leniyor.

AKP'li bakanların, milletvekillerinin kadın katilleriyle boy boy resimleri ortalıkta doluyor. Bunlardan biri olan Ümitcan Uygun gibi katiller saliveriliyor, cinayetlerine yenilerini ekliyor. AKP iktidarının yangın ve sellerin felakete dönüşmesinde, salgının yayılmasında, işçi-emekçilerin artan sorunlarında ve kadına yönelik şiddetin tırmanışındaki sorumluluğu her geçen gün büyüyor. İşçi sınıfı karşısında patronlara sınırsız hak, yasa tanıyan ve tam destek sunan AKP iktidarı, çalışma alanlarının kadın işçiler için cehenneme dönüştürülme-

sinde de büyük rol oynuyor.

Şiddetin en yoğun yaşandığı yerlerden biri olan çalışma alanlarında özellikle kriz ve pandemi döneminde taciz, mobbing vb. saldırılar arttı. İş ve gelir kaybının dışında, işsizlik korkusu psikolojik rahatsızlıkları da tetikledi. Kadın işçiler de bundan misliyle etkilendi. Kadın işçiler, devletin sermayedarlara bahşettiği Kod-29'la cezalandırıldı, tazminat hakkı elinden alındı, onuru zedelendi, ayrıca keyfi işten atmalara maruz kaldı.

Çoğunlukla kadın işçilerin çalıştığı TAYSAD OSB'de bulunan Alba Plastik fabrikası da tacizin, şiddetin çok yoğun

yaşandığı fabrikalardan biri olarak öne çıkıyor. Alba yönetimi işçi, kadın ve sendika düşmanı tutumlar sergiliyor. Alba yönetimi kadınların yaşadığı tacize göz yumdu, dahası arka çıktı. Yönetim, yaşadığı tacizi dillendiren kadın işçiyi işten çıkaracak kadar pervasızlaştı ve tacize tam destek verdi. Bununla da yetinmedi, kadın işçilerle dayanışma içerisinde olan erkek işçileri de işten çıkardı.

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak işçi, kadın düşmanı Alba yönetimini teşhir ediyor; çalışma alanlarını tacizden, mobbingden, şiddetten arındırmak için adım atan ve kadın-erkek el ele mücadele yürüten Alba işçilerinin onurlu direnişini selamlıyoruz.

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Alba Plastik'te tacize ve işten atmaya karşı direniş!

Kadın işçilerin yoğun olarak çalıştığı Alba Plastik'te taciz ve mobbing hat safhada. Yönetimin yetki verdiği usta başı ve şefler tarafından kadınlara hakaretler ediliyor, makina başında ağırlatılana kadar üretim baskısı uygulanıyor. Ev işiyle birlikte yükleri iki kat artan kadın işçilere ayrıca yoğun mesailer dayatılıyor. Mesai baskısını kabul etmeyenler işten atılmakla tehdit ediliyor. Bununla birlikte, işe alımlarda özellikle kadın işçileri tercih eden Alba Plastik kapitalistleri, yeni işçilere de "kesinlikle sendikaya üye olmamaları", "sendikalar tarafından kandırılmamaları" vaazları veriyor.

Kalıp fabrikasındaki sendikal örgütlülüğe saldıran, işçi çıkaran, sendikal yetkiye itiraz eden ve kameralarla ve idari birimden görevlendirdikleriyle işçilerin her anını izleyen Alba Plastik kapitalistleri, kadın işçilerin yaşadığı çok yönlü tacize karşı hiçbir adım atmıyor. Aksine tacize ses çıkarıncı kapı önüne koyuyor.

Kadınları alenen ve büyük bir rahatlıkla taciz eden bir çalışan kimi kadınlar tarafından uyarılmıştı. Tacizkar tavırlarındaki rahatlıktan ve ısrardan ötürü işçiler tacizciyi teşhir etti. Bir araya gelen işçiler, yönetime bu sorunu çözüme kavuşturmasını söyleyip, taciz ortamında çalışmak istemediklerini belirttiler. Kadınların yazılı beyanını isteyen yönetim, ertesi sabah ise kendi çözümünün ne olduğunu iki işçiyi işten atarak gösterdi.

17 Ağustos Salı sabahı fabrika önünde protokol oluşturan fabrika yönetimi; tacize uğrayıp şikâyetinde bulunan kadın işçiyi ve tacize karşı tepki örgütleyen bir erkek işçiyi içeri almadı. Kadın işçinin beyan ettiği gibi, tacizci dahi kendilerinden sonra işten atıldı. İşçiler, Alba yönetiminin susmaları ve başlarını eğip çekip gitmeleri için kurduğu pazarlık masalarına, sunulan para tekliflerine itibar etmedi. İşçi, sendika, kadın düşmanı Alba patronuna işçilerden verilen yanıt "Onurumuz satılık değildir!" oldu. İşçiler kapı önüne

geçerek patronun ahlaksızlığını teşhir etti.

Teşhir olmasıyla saldırganlıkta daha da pervasızlaşan Alba patronu, içerideki işbirlikçilerini işçilere saldırttı. Alba yönetimi, bu saldırıyla içerideki işçilere gözdağı vermeye çalışırken, işçi dayanışmasıyla karşılaştı. Arkadaşlarının işten çıkarılmasına ve patron yalakaları tarafından darp edilmelerine göz yummayan bir işçi de kapıda işçilerle yan yana, omuz omuza durdu.

DİRENİŞ DAYANIŞMAYLA BÜYÜYOR

İlk gün yaşananların ardından direnen işçiler fabrika önünde haksızlığa karşı arkadaşlarına seslenişlerle mücadelelerini sürdürürken, emek dostları da destek ziyaretleriyle dayanışmayı büyüttü. İki işçi ilk olarak izinli gösterildikten sonra **18 Ağustos** günü "Belirsiz süreli iş sözleşmesinin patron tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden feshedilmesi" anlamına gelen Kod-4 ile işten çıkarıldıklarını öğrendi. İşçilere destek verdiği için istifa etmesi yönünde dayatmayla karşılaşan bir işçi de fabrikaya girdiğinde eşyalarının olduğu dolabın boşaltıldığını gördü ve "iki gündür izinli olduğum" iletildi. Akşam saatlerinde, Kod 49'dan (Madde 25/2) işten çıkarıldığı bildirilen işçinin görüşme talebi de geri çevrildi.

Vardiya çıkışında sloganlarla arkadaşlarına seslenen işçiler dayanışma çağrısı yaptı, "Direne direne kazanacağız!", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" sloganlarını attı. Sabahki seslenişlerinin ardından direnen işçilere desteğe giden işçiler, Kod-29 ile işten çıkarılmalarına karşı direnişte olan Birleşik Metal-İş üyesi **Arfesan işçilerini** ziyaret etti. Petrol-İş Sendikası'nda örgütlü **Novares (Megaplast) işçileri**, **Tekno Kauçuk** temsilcileri, **Umut-Sen** ve minik dayanışmacılar işçileri ziyaret etti. Demirören Haber Ajansı (DHA) işçilerle röportaj yaptı.

19 Ağustos günü de işçiler sabahın

yağmurunda öğlenin sıcaklığında mücadelelerine devam etti. Fabrikada idari izinde olan işçilerden biri daha önceki gece saatlerine Kod-49 ile işten atıldığını öğrendi. Tacize uğrayan işçilerden biri olan kadın, sabah servisle işyerine geldi. Görüşme yapmaya çalışırken dışarı çıkarıldı. Görüşme için önce bekletildi ardından da kapitalistler, işçiyi görüşmek istemediklerini ifade ettiler.

İşten çıkarılan dört işçi, dövizlerle, sloganlarla sabah ve akşam işe giriş çıkış saatlerinde arkadaşlarına seslendiler. Yaşananların karşısında arkadaşlarına birliklerini güçlendirme çağrısı yaptılar. Gün içerisinde kadın işçi sitesinden, yerel gazetelerden röportaj için işçilerle görüşmeler oldu. **Petrol-İş Sendikası Gebze Şube Başkan Yardımcısı Şivan Kırmızıçiçek** ve **Cambro Özay temsilcisi Rifat Guli** direnişçileri dayanışma ziyareti gerçekleştirdi.

20 Ağustos günü de sabah servis giriş çıkışlarında işçilere seslenen direnişçiler mücadele çağrısı yükseltti. Arkadaşlarına seslenen işçiler, tacize karşı oldukları, haksızlıkları kabul etmedikleri, arkadaşlarına sahip çıktıkları için işten atıldıklarını anlatarak haksızlığa karşı birlik olup mücadeleyi büyütme çağrısı yaptılar.

Gebze'de süren diğer direnişlerle dayanışmayı büyüten işçiler, Hebo işçilerini ziyaret ettiler. Sendikal oldukları için işten atılan Hebo işçileri de direnişlerinin 10. günündeydi. Ziyaretin ardından Alba Plastik önünde bekleyişe devam eden işçileri **DEV TEKSTİL**, **BDSP** ve **MİB** ziyaret etti. Direnişçiler ve destekçileri, mola saatlerinde fabrikadaki işçilere seslendi.

Öğle yemeği sonrasında ziyaretler devam etti. Kod-29'la işten atılan ve direnişte olan **Arfesan işçileri** "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" sloganı ile desteğe geldiler. TKP de dayanışma için fabrika önündeydi, "Yaşasın sınıf mücadelesi" diyerek dayanışma mesajlarını ilettiler.

Akşam giriş-çıkış saatinde çardakta toplanan işçilere konuşmalarla ve sloganlarla seslendirildi. Alba'da yaşanan sorunlardan bahsedilen konuşmada; işçilere dayatılan düşük ücretler, baskı ve tacizler üzerinde duruldu, kalitecilerle amirlerin arasında işçilerin mobbinge maruz kaldığına dikkat çekildi. İşçiler birlik olmaya ve sendikada örgütlenmeye çağrıldı.

İşçilerin servislerle çıkışları sırasında fabrika kapısında, "Alba işçisi köle değildir!", "Haklarımızdan, geleceğimizden vazgeçmiyoruz!", "Alba'da sömürüye, mobbinge, tacize geçit yok!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları ile seslendirildi.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Alba direnişçileri: "Sesimize ses olun"

Tacize karşı çıktık, arkadaşımıza sahip çıktık! Tacizciden önce biz işten atıldık!

Bizler Gebze-TAYSAD'da bulunan ALBA Plastik'te tacize karşı geldiğimiz için işten çıkartılan 4 işçiyiz.

Tacizci bir işçi ile aynı ortamda çalışmak istemediğimiz için 14 Ağustos günü makinelerimizi bıraktık, meydana toplandık. Fabrika yetkilileri sorunu çözeceklerini söylediler.

Ancak sorunu çözmek için 17 Ağustos günü ikimizi (Ender, Semra) İnsan Kaynakları'na çağırarak kıdem, ihbar tazminatına ek olarak para teklif ederek sudan gerekçelerle işten çıkartılacağımızı söylediler. Bizler bunu kabul etmedik. Önce yarına kadar düşünün dediler sonra işten atıldık.

Tacizciyi ise bizden sonra işten çı-

karttılar. Bir fabrika düşünün, taciz yaşıyor, işçiler tepki gösteriyor. Tacizciden önce tepki gösteren işçiler işten çıkartılıyor.

Bu yaşananları arkadaşlarımıza anlatmak istediğimizde ise bize engel olmaya, fabrika önünde darp etmeye kalktılar. Bize sahip çıkan işçi arkadaşlarımızdan ikisi (Hasan, Tuba) de önce idari izne çıkartıldı, izin deyken Kod49 ile tazminatsız bir şekilde işten atıldı.

17 Ağustos gününden beri fabrika önündeyiz. İşçi arkadaşlarımıza, duyarlı kamuoyuna yaşadıklarımızı anlatıyor, böylesi olayların tekrar yaşanmaması için elimizden geleni yapıyoruz.

Biliyoruz ki, insanca çalışma ve yaşam koşullarını birlik olursak elde edebiliriz. Sizlerden sesimizi duymanızı, sesimize ses olmanızı istiyoruz.

Sinbo direnişi 210. gününü geride bıraktı...

Direnış deneyimleri paylaşıldı

Ankara yürüyüşünün ardından Sinbo direnişi geçtiğimiz hafta fabrika önünde devam etti. Ayrıca direnişçiler Ankara yürüyüşü deneyimlerini paylaşacakları söyleşilerin hazırlıklarını sürdürdü.

Direnışin 206. gününde Sinbo direnişçileri Gebze'deki işçi direnişlerine dayanışma ziyaretleri gerçekleştirdi. Tazice karşı çıktıkları için işten atılan Alba Plastik işçileri ile birlikte Birleşik Metal-İş üyesi direnişçi Arfesana A.Ş. işçilerini ziyaret ettiler. Ardından Alba Plastik işçilerinin fabrika önü seslenişine katıldılar.

Söyleşi hazırlıkları kapsamında direnişçiler "İnsanca ve Onurlu Yaşam İnisiyatifi"nin toplantısına katıldı. Direnişçi işçiler, Köz Gazetesi, Dostluk Kültür Derneği, Proleter Devrimci Duruş, Kaldıraç, Toplumsal Özgürlük, BDSP, DEV TEKSTİL ile görüşmeler gerçekleştirdiler. Bu kurumların yanı sıra Genç İşçi Derneği ve Alinteri'yi ziyaret ettiler.

Söyleşi hazırlıkları nedeniyle Perşembe günü çadır kurulmazken, 208. günde fabrika önünde direniş çadırı yeniden kuruldu. Cuma çıkışında Sinbo işçilerine "Emeğine sahip çıkma, haksızlığa boyun eğmeme" çağrısı yapıldı. Akşam mesai çıkışında işçilere yapılan seslenişte şu ifadeler kullanıldı:

"Bu mücadele Dilbent Türker'in, TOMİS'in mücadelesi değil, bütün Sinbo işçilerinin ahlaksızlığa maruz kalan bütün işçilerin direnişidir. Bunun altını bir kez daha çiziyoruz.

"Ankara yürüyüşümüzle bazı gerçekleri somut deneyimlerle işçi arkadaşlarımıza gösterdik. Bu ülkede ve dünyanın her yerinde işçiler örgütlü olduğu zaman istedikleri çalışma ve yaşam koşullarını elde edebiliyorlardı. İşçileri köleleştiren yasaları çıkaranların karşısına dikiliyorlardı. Meclisten geçen yasalar bir bir iptal oluyordu. Bakanlıklar ve patronların kurumları önceden bu kadar hoyratça ve açıktan patronun yanında duramıyordu. Ama şimdi durum şu, işçiler örgütsüz ve haklarına sahip çıkmıyor.

"Bakanlığa gidiyoruz yapacak bir şey yok diyor. Peki soruyoruz, o zaman bu bakanlar, bu makamlar, bu koltuklar niye var. Patronların istediği her türlü sömürü ve baskı politikasını uygulamak için var... İki işçi Ankara'ya gittiğinde kapıldıkları korkuyu görseydiniz gücünüzün farkına varırdınız."

AVCILAR VE SARIGAZI'DE SÖYLEŞİ

Sinbo direnişçileri Ankara yürüyüşünün deneyimlerini aktaracakları, insanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadelelenin yol ve yöntemlerini tartışacakları söyleşilerin ilkinin gerçekleştirdi.

21 Ağustos günü **Avcılar'da** Eğitim Sen 7 Nolu Şube salonundaki söyleşinin açılış konuşması DEV TEKSTİL İstanbul Temsilcisi Okan Karaçam tarafından gerçekleştirildi.

14 günlük yürüyüşten kesitlerin yer aldığı "İnsanca çalışma ve yaşam koşulları için Ankara'ya yürüdük" şiarlı sinevizyon gösterildi.

Söyleşinin ilk bölümünde TOMİS İstanbul Temsilcisi Onur Eyidoğan ve Sinbo direnişçisi Dilbent Türker Ankara yürüyüşünün sınıf mücadelesi açısından nasıl bir yer tuttuğunu anlattılar. Konuşmalarda "Sınıfa yönelik kapsamlı saldırılara sessiz kalan, sınıf mücadelesini uzlaşmacı, ihanetçi yasal sınırlara hapseden sendikal bürokrasi karşısında TOMİS'in devrimci sınıf sendikacılığı çizgisinin somut bir örneği olarak Sinbo direnişi fiili meşru mücadele pratiği sergilemiştir" denildi.

Sermaye iktidarının tüm direniş boyunca 1 Mayıs'a, çadır direnişine ve Ankara yürüyüşüne yönelik yasaklar, engellemeler ve saldırılarla karşılık verdiği ifade edildi. Buna karşı Sinbo direnişçilerinin, sınıf mücadelesinin yasaları ve işçi sınıfının çıkarları üzerinden hareket ettikleri vurgulandı.

Sermayenin ve AKP-MHP rejiminin sınıfa ve toplumun emekçi kesimine dönük saldırılarından söz edilen konuşmalarda, buna karşı birleşik mücadele, yasalara karşı fiili-meşru direniş vurguları yapıldı. Konuşmalarda ayrıca, devrimci sınıf sendikacılığı başlığı ele alındı. Sinbo

deneyimi üzerinden taban örgütlenmesi ve fabrika komitelerinin önemi konuşuldu. Soru-cevap bölümünün ardından serbest kürsüye geçildi.

Tekstil işçisi, Carrefour, Xiaomi, HDK Emek Meclisi, Avcılar HDP, İTK, LC Waikiki işçisi ve BDSP adına konuşmalar yapıldı.

Farklı fabrikalardaki sorunların, sınıfa yönelik artan saldırıların canlı bir tartışmaya konu edildiği bu bölümün sonunda kapanış konuşması yapıldı.

Serbest kürsüdeki görüş ve öneriler üzerinden Sinbo direnişinin önümüzdeki günlere ilişkin programı aktarıldı. Söyleşilerin, sınıfa yönelik saldırılar karşısında ortak tartışmalardan süzülen bir mücadele programı çıkması açısından anlamlı olduğu belirtildi.

Söyleşiye Sinbo işçileri, Carrefour, Xiaomi, LC Waikiki işçileri ve pek çok iş kolu işçinin yanı sıra HDK Emek Meclisi, DEV TEKSTİL, BDSP, İTK, HDP, PDD katıldı.

Sarıgazi'de 22 Ağustos günü söyleşi Ankara yürüyüşünü anlatan sinevizyon gösterimi ile başladı. Ardından TOMİS temsilcisi, Sinbo patronuna ve sermaye iktidarının sınıfa yönelik saldırılarına karşı verdikleri mücadeleyi aktardı.

Fabrika içi ve önünde örgütlenme çalışmalarının aktarıldığı konuşmada işçi sınıfını sadece ekonomik taleplerle mücadeleye çağırmadıklarını, ülke ve dünya gündemini saran ekonomik ve siyasal krize, kadın sorunundan çevre sorununa, artan ırkçılığa şovenizme karşı başta Kürt halkı olmak üzere tüm ezilen haklarla dayanışmayı yükselttiklerini anlattı. Yürüyüşleri boyunca farklı iş kollarından işçilerin, siyasi parti ve kurumların dayanışması ile direnişin büyüdüğünü vurgu-

ladı. Ankara'ya gerçekleştirmek istenen yürüyüşte iktidarın ve kolluk kuvvetlerinin keyfi yasaklarla engellemelerde bulunduğunu belirten TOMİS temsilcisi, mücadeleyi sürdüreceklerini ifade ederek konuşmasını sonlandırdı.

Sinbo direnişçisi Dilbent Türker ise saldırıların arka planındaki siyasal gerçekliğe dikkat çekti. Devrimci sınıf sendikacılığı anlayışı ve fiili meşru mücadele ile saldırıların geri püskürtüleceğini aktardı. Bugün var olan yasalara iktidarın kendisinin bile uymadığını örneklerle anlattı. Türker ayrıca, TOMİS'in bu süreçte örgütlediği direniş okulları deneyimlerinden ve direnişlerini her alana taşıdıklarından söz etti.

Direnışçilerin ardından soru-cevap ve söyleşi kısmına geçildi. İlk söz **HDP Sancaktepe yönetimi** adına alındı. OHAL'i patronlar için çıkardığını söyleyen HDP temsilcisi, iktidarın sınıfa yönelik saldırıların yanı sıra artan ırkçılık, şovenizm ve Kürt halkına yönelik saldırıları anlattı. Sınıfın öncülerinin mücadeleyi büyütme için daha fazla çalışması gerektiğini aktardı.

İşçi Temsilcileri Konseyi adına yapılan konuşmada açlık sınırının altında yaşayan milyonlarca işçinin "artık korkmaması gerektiği" vurgulandı. Kaybedecek bir şeyi kalmayan sınıfın insanca ve onurlu yaşayabilmesi için mücadele etmekten ve birlik olmaktan başka çaresi olmadığını aktardı.

Birleşik İşçi Kurultayı direnişi ve etkinliği selamladı. Direnişin gücünü örgütlü mücadeleden aldığına işaret etti.

KHK'lı bir kamu emekçisi ise işçi-emekçilerin örgütlü olmadığı koşullarda kazanamayacağına dikkat çekti. KHK direnişleri boyunca kendisinin üye olduğu sendikanın ve konfederasyonun direnişleri sahiplenmediğini ifade eden kamu emekçisi, sendikal bürokrasiyi teşhir ederek tabandan örgütlenme çağrısı yaptı.

Soru-cevap bölümünde Sinbo direnişinin örgütlenme süreci, fabrikada örgütlenme çalışmaları anlatıldı. Fabrikada çalışan işçilerin bu süreçte bilinçlerindeki değişim aktarıldı.

Canlı geçen sohbetin ardından birleşik kitlesel bir mücadele programının çıkarılması çağrısı yapıldı.

Metalde 2021-2023 toplu sözleşme süreci başlıyor...

Komitelerimizi kuralım, birliğimizi güçlendirelim, mücadeleyi yükseltelim!

Metal Grup Toplu İş Sözleşmesi'nin ön sürecindeyiz. Bu süreç zorlu geçecek görünüyor. Zira 2020 yılının başında dünyayı etkisi altına alan pandemi ile birlikte, çalışma ve yaşam koşullarımız görülmemiş düzeyde ağırlaştı. Artan enflasyon, alım gücünün düşmesi, işsizliğin çığ gibi büyümesi, sermaye iktidarının pandemiyi "işçi hastalığı" haline getiren politikaları ve daha pek çok sorun faturanın bizlere ödetildiğini gösteriyor.

Pandemi sürecini istismar eden MESS kodamanları metal fabrikalarında sömürüyü daha da yoğunlaştırmış, daha az işçiyle daha fazla üretimi dayatmıştır. Geçmiş sözleşmelerde kabul ettiremedikleri saldırıları, bu süreçte uygulama imkânı buldular. Şimdi ise, işçi düşmanı AKP-MHP rejiminin desteğine yaslanan MESS, bu dayatmaları kalıcı hale getirmek için hazırlık yapıyor.

Yapılan hazırlıklar bu TİS sürecinin önceliklere göre daha çetin olacağına işaret ediyor. MESS patronları ile Türk Metal'in ağaları, ağır koşulları bizlere kabul ettirmek için her yolu denemeye hazırlanıyor. "Pandemi var", "kriz var", "Sizin en azından bir işiniz var" gibi sahtekarca söylemlerle "sözleşmeden çok şey beklemeyin" algısı yaratmak istiyorlar. Oysa gerçekler tam tersini söylüyor. MESS kodamanlarının son iki yıl için açıkladıkları üretim ve kâr istatistikleri sermayelerini büyüttüklerinin ispatıdır. Birçok metal işçisi arkadaşın ağırlaşan çalışma ve yaşam koşullarına karşı sessizliği, bu asalak takımına pervasız açıklamalar yapma cesareti veriyor. İşçi maliyetlerinin düşürülmesi sayesinde kârlarının arttığını pişkince anlatıyorlar.

Metal işçisi kardeşler!

Pandemi döneminde önemli kayıplar yaşadık. Biz işçiler daha fazla yoksullaşırken, MESS kodamanları zenginleşmeye devam etti. Yapmamız gereken açıktır: "Krizin de pandeminin de faturasını ödemiyoruz!" diye haykırmak ve mücadeleye atılmaktır. Metal işçisi sınıf tarihi boyunca Türkiye'de mücadele saflarında hep en önde olmuş ve sınıfın kazanımlarının öncüsü olmuştur. Bugün de böyle bir sorumlulukla karşı karşıya bulunuyor. Biran önce yapılması gereken, aynı kaderi paylaştığımız sınıf kardeşlerimizle birlikte harekete geçmek, birle-

şik bir mücadeleyi örgütlemektir. **Metal İşçileri Birliği** olarak diyoruz ki: Metal Grup TİS'lerinde gerçek kazanım ancak bu mücadele perspektifinin hayata geçirilmesiyle mümkündür. Her fabrikada komitelerimizi kurmalı, fabrikalar arası kurullarla mücadeleyi ve taleplerimizi sınıfın diğer bölükleriyle ortaklaştırmalıyız.

Sermaye sahibi kapitalistler ve emek-gücünü satan biz işçiler uzlaşmaz iki ayrı sınıftır. Onlar kârlarını daha da arttırmak için sömürüyü derinleştirmek isterken, bizler emeğimize, onurumuza sahip çıkıp insanca bir yaşam ve çalışma koşulları istiyoruz. İşte TİS dönemleri bu iki uzlaşmaz sınıfın bir tür irade savaşıdır. Bu mücadelenin sonucunda bizler için gelecek iki yılın yaşam ve çalışma koşullarının belirlenecek. Onlar her koşulda sefahat sürmeye devam edecekler. Kaybettiklerinde ise sadece kârları azalıyor. Oysa biz kazanmadığımızda sefalet mahkum ediliyoruz. Yani bu mücadele bizim için çok daha büyük bir önem taşıyor. Bundan dolayı kazanma azmiyle sürece hazırlanmalıyız.

Onlar bir avuç açgözlü sömürücü ama örgütlüler. Yasalar ve devlet, sermaye sınıfı olarak onların arkasında. AKP-MHP gibi işçi düşmanı bir rejimin desteğine yaslanıyorlar. Tayyip Erdoğan'ın ilan ettiği grev yasaklarından güç alıyorlar. Grev yasakları ve Metal Fırtına'da polislin saldırganlığı düşünüldüğünde karşıımızda

devletiyle, yargısıyla, polisiyle, medyayla örgütlü bir sınıf var. Ama unutulmasın ki onların bu güçlü görüntüsü, milyonlar olan bizlerin örgütsüzlüğünden, dağınlığından gelmektedir. Bugün Türkiye'de yaşanan ekonomik ve siyasal krizden ötürü yaşamı etkilenen, sorunlar yaşayan milyonlarca işçi ve emekçi bir çıkış aramaktadır. Bizim bu sözleşmede yürüteceğimiz mücadele, tüm işçilere-emekçilere örnek olacaktır.

Emin olun ki metal işçileri, sermaye sınıfına karşı geleceği ve hakları için diş diş, kararlı bir mücadele yürütürse, bu düzenden rahatsız olan, bunalmış olan milyonlarca işçi-emekçi yanımızda olacaktır. İşte o zaman sermaye sınıfının ne kadar güçsüz olduğu ortaya çıkacaktır. Yapılması gereken, TİS için taleplerimizi oluşturmak, bu haklı davamızı tüm sınıf kardeşlerimize anlatmak ve bu dava etrafında birleşmeye çağırmaktır.

KOMİTELER VE KURULLARIN ÖNEMİ

Deneyimlerden de bildiğimiz gibi, sözleşme sürecinin olmazsa olmazı fabrika ve bölüm komiteleridir. Tüm fabrikaların birleşmesi ve koordinasyon sağlanması için de fabrikalar arası kurulların büyük bir önemi var. Taslağın oluşturulması, sözleşme masasındaki görüşmelerde alınacak tutum, uyuşmazlık durumunda greve hazırlanmak ve diğer her şey komitelerin kolektif çalışmasıyla

şekillenmeli, gelişmeler değerlendirilmeli, eylem kararları burada alınmalıdır. Yıllardır satış sözleşmelerine imza atan sendika bürokratlarının hain tutumlarını engellemenin de tek yolu komiteler ve kurullar olacaktır.

İHANET ŞEBEKELERİNE GEÇİT VERMEYELİM

Metal fabrikalarında yazık ki gerçek bir sendikal örgütlülük yoktur. Çoğunluğumuzun üye olduğu Türk Metal, kurulduğu günden bu yana sermayenin işçi sınıfı içindeki ajanı rolünü oynamakta, bizleri sermaye adına denetim altında tutmak için çalışmaktadır. Metal işçisinin kazandığı hiçbir hakta zerre kadar emekleri olmadığı gibi, mücadelemize de her zaman köstek oldular. Her sözleşmede varlığı yokluğu belli olmayan, pasif bir tutum izleyen ve Türk Metal çetesinin imzaladığı sözleşmenin aynısına imza atan, Öz Çelik-İş ise AKP'nin aparatı olarak çalışmakta, saray rejiminin bizleri hedef alan sosyal yıkım saldırılarının arkasında durmaktadır. Kendisini farklı yere koyan, '80 öncesi sınıfın şanlı direnişlerinin mirasçısı sayan Birleşik Metal-İş'in ise, son yıllardaki pratiği ile diğerlerinden farkı iyice silikleşmiştir. Önceki TİS sürecinde Gebze'de yaşananlar, pandemide yaşanan hak gasplarına karşı yapılan göstermelik açıklamalar vb., Birleşik Metal-İş'in pratik tutumunu gözler önüne seriyor.

Türk Metal çetesi fabrikalarda "düşük profilli" anket çalışması yürüterek, bizlerin beklentisini düşürmeye çalışıyor. Yani şimdiden satış için zemin düşüyor. Birleşik Metal-İş ise fabrikalarda toplantılar yaptığını duyurarak TİS komitelerini kurduğunu açıkladı. Geçmişte de oluşturulan TİS komiteleri, inisiyatif kullanamadıkları için sendika bürokrasinin fabrikadaki sözcüleri durumuna düşmüştü. Yazık ki, bugün de işçiler tabandan kolektif bir irade ortaya koymadığı koşullarda durum aynı olacaktır.

Bu tablo göz önüne alındığında TİS süreci için yapmamız gerekenler açıktır: Bölüm bölüm, fabrika fabrika komiteler kurmalı, fabrikalar arası kurulları oluşturmalıyız. Bugün sorun iyi bir zam almaktan ibaret değil. Sermaye sınıfı ile AKP-MHP rejiminin sosyal yıkım saldırılarını uygulanmak için hazır bekletiliyor. Krizin, pandeminin faturasını iki yıldır bize kesiyorlar. Bunu devam ettirmek istiyorlar. Bu süreci tüm saldırılara karşı "birleşik bir duruş" sergilemenin imkanı olarak değerlendirmeli ve beklemeden mücadeleye atılmalıyız. Tabanda birliğimizi sağlamalı, söz-yetki-karar hakkımızı elimize almalı, haklı ve meşru taleplerimizi kazanma kararlılığını göstermeliyiz. Unutulmasın ki Metal İşçileri Birliği (MİB), metal işçisinin her mücadelesinde en temel dayanağıdır. MİB sermayenin saldırılarına, siyasal iktidarın işçi düşmanı politikalarına ve sendikalara egemen olan ağalık düzenine karşı kurulduğundan beri kararlı bir şekilde mücadele ediyor. O yüzden zaman geçirmeden MİB içinde kenetlenelim, birliğimizi güçlendirelim... "Kazanana kadar grev!" şiarını rehber alarak mücadelemizi, örgütlenmemizi büyütelim.

Krizin ve pandeminin faturasını ödemeyi reddetmek için,

MESS, saray rejimi ve sendikal bürokrasinin ittifakını dağıtmak için,

Dayatılacak satış sözleşmesini parçalamak için...

Birliğimizin gücü ile bir adım öne!

TALEPLERİMİZ:

- İnsanca yaşamaya yeten ücret!
- Sağlıklı ve insanca çalışma koşulları!
- Krizin ve pandeminin faturasını kapitalistler ve saraylarda sefahat sürenler ödesin!
- İşten atılmalar yasaklansın! Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- 7 saatlik işgünü 35 saatlik çalışma haftası!
- İki günlük kesintisiz hafta sonu tatili!
- Esnek, kuralsız, taşeron çalışma yasaklansın, sözleşmeli ve taşeron işçiler kadroya alınsın!
- Eşit işe eşit ücret!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Direnen Adkotürk işçileri grevle dayanışmaya çağırıyor!

Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde (ÇOSB) bulunan İndomie Adkotürk fabrikasında çalışan işçiler, yaşadıkları hak gaspları, baskı ve mobbinge karşı Tek Gıda-İş Sendikasına üye oldular. İşçilerin sendikalaşma adımı karşı patron saldırıya geçti ve parça parça 21 işçiyi Kod-29'dan işten attı.

İşçilerin patronun bu saldırısına verdiği cevap ise direniş ve mücadele oldu. Direnişlerinde 126 günü geride bırakan işçiler, 23 Ağustos Pazartesi günü greve çıkacaklar. Aylardır süren sendika mücadelesini yok sayan patron, yetki gelmesine rağmen sözleşme masasına bir türlü oturmadı.

Grev günü yaklaştıkça işçilere tehditler savuran patron, greve katılanların tekrardan işe giremeyeceklerini ve bütün haklarından olacaklarını ifade eden tehdit mesajları gönderdi. Patronun bu saldırısına karşı direnişçi Adkotürk işçileri, içerideki işçileri grevi sahiplenmeye çağırıyor.

Gazetemize direniş süreçleriyle ilgili açıklama yapan işçiler ve sendika temsilcisi "sonuna kadar mücadeleyi sürdüreceğiz" mesajı verdiler.

"ŞİRKET HUKUK TANIMYOR, DEVLET YAPTIRIM UYGULAMIYOR"

Tek Gıda-İş Sendikası Örgütlenme uzmanı Yunus Durdu, hem Suriye hem de Endonezya sermayesine ait kapitalistin hiçbir hak ve hukuk tanımadığını ifade ederek, "Devlet de bir yaptırım uygulamıyor" diye tepki gösterdi. Durdu

şunları ifade etti:

"Burayı babaları çiftliği gibi kullanıyorlar. Hiçbir hak, hukuk tanımıyorlar. Devlet sendikaya yetki vermesine rağmen onlar hala sendikayı tanımamakta ısrar ediyorlar. Direnişimizle birlikte yaşanan bu hukuksuzluğa karşı hukuk mücadelemizi veriyoruz, şikâyetlerde bulunuyoruz. Alenen anayasa ve hukuka aykırı davranmalarına rağmen malesef devlet tarafından şimdye kadar bir yaptırım göremedik. Sendika olarak haklı mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz. Şerefsizce şerefsiz olduğumu hatırlatmaya devam edeceğiz. Buradan içerideki işçi arkadaşlara sesleniyorum. Arkadaşlar bir karar vermelidir. Ya köleliğe boyun eğecekler ve kuralsız çalışmaya devam edecekler, ya sendikayla haklarına kavuşacaklar. Biz güçlüyüz, korkmasınlar. Geleceği için mücadele etmeyen oturup ağlamasın. Bugün yarınlara için mücadele günü."

Direnişçi Adkotürk işçisi Songül Aydemir ise sonuna kadar mücadele edecekleri vurgusuyla şu ifadeleri kullandı:

"Biz işçi birliğimizle greve hazırlanıyoruz. Biz sadece kendi fabrikamız için mücadele etmiyoruz. İşçi sınıfı bir bütün olarak, sınıf dayanışması ve birliği ile toplumsal olarak hak mücadelemizi daha da güçlendireceğimize inanıyoruz. Öncelikle hedefim burada birliğimizi sağlamak ve sendikalaşmaktır. Fakat mücadelemiz burada bitmeyecek. Çocuk işçiliğine, kadınların çifte sömürüsüne, işçi köleliğine, patron dayatmalarına karşı mücadelemiz her zaman devam edecek. Sonunda biz kazanacağız."

"126 gündür direnişteyiz" diyen **direnişçi Aynur Kalkan** ise 23 Ağustos grevine destek çağrısıyla şöyle konuştu:

"Sürdürdüğümüz emek mücadelesini 23 Ağustos günü grevle taçlandıracağız. Bizler burada sadece kendimiz için mücadele vermiyoruz. Bizler Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışan sınıfımıza öncülük ediyoruz. Grevimize herkesi davet ediyoruz. Biz birlikte güçlüyüz!"

KIZIL BAYRAK / TRAKYA

KESK'li emekçiler Ankara'ya yürüdü

AKP-MHP iktidarı, 2022-2023 toplu iş sözleşmesi (TİS) sürecinde kamu emekçi ve emekçilerine sefalet zammı dayattı. Çalışma Bakanı Vedat Bilgin'in açıkladığına göre, maaşlara ilk 6 ay yüzde 5, ikinci 6 ay yüzde 6, 2023 yılı için de yüzde 6 + yüzde 6 artış teklif edildi. Altışar aylık dönemlerde enflasyon farkının da maaşlara yansıtılacağı "büyük bir lütf" edasıyla öne sürüldü.

Bu teklife karşı Türkiye'nin dört bir yanından KESK üyesi emekçiler, "İnsanca bir yaşam, demokratik, grevli toplu sözleşme için mücadeleyi büyütüyoruz" şiarıyla Ankara'ya yürüdü. Yürüyüş 20 Ağustos'ta Ulus'ta yapılan basın açıklamasıyla sonuçlandı. Katılımcı kurumların selamlanmasının ardından, KESK Eş Genel Başkanı Şükran Kaban Yeşil'in okuduğu açıklamada "İnsanca bir ya-

şam ve demokratik toplu sözleşme istendiği" dile getirildi.

"Savaş ve kriz koşullarında ücretlerimiz eridi. Biz KESK olarak sadece ücret sendikacılığı yürütmüyoruz." denilen açıklamada Sinbo direnişçileri selamlandı ve "Yürüyüş boyunca gördük ki bu iktidar emekçilere sefalet dayatıyor" denildi.

"Bu iktidar emekçilere insanca yaşam hakkını tanımıyor. Tütün üreticilerini mağdur edenler kadın katillerini affediyor. Bu iktidar emekçilerden toplayıp yandaşlara dağıtıyor. Yeri gelince biz büyük bir devletçi diye övünen iktidar biz kamu emekçilerine kulağını tıkıyor." denilerek baskı, savaş ve saldırganlık politikalarının teşhir edildiği açıklamada, cihatçı çetelerle dışarıda terör estiren rejimin içeride emekçilerin önüne de-

polis ordu çıkardığı belirtildi. Pandemi bahane edilerek kamu emekçisinin koşullarının ağırlaştırıldığı ifade edilen açıklamada şu vurgu yapıldı: "TİS masasından kamu emekçileri adına kocaman bir hiç çıktı. TÜİK verilerinin hiçbir geçerliliği yoktur. İki yılda yoğun ücret kayıpları yaşadık. Biz sadece çalışırken değil emeklilikte de insanca yaşam istiyoruz. Bize kaşıkla verdiklerini kepçe ile geri alıyorlar. Güvencesiz istihdam kamuda yaygınlaştırılıyor. KHK ile emekçiler işinden oldu. Taleplerimiz yaşamsaldır ve aynı talepler bugün de geçerlidir.

"Bu masanın gerçek yetkilileri alanlarda olanlardır yani bizleriz. Sendikal hak ve özgürlüklerimiz karşısında engeller oluşturan yasalara çöpe atılmalıdır. Grevsiz mücadele olmaz."

KIZIL BAYRAK / ANKARA

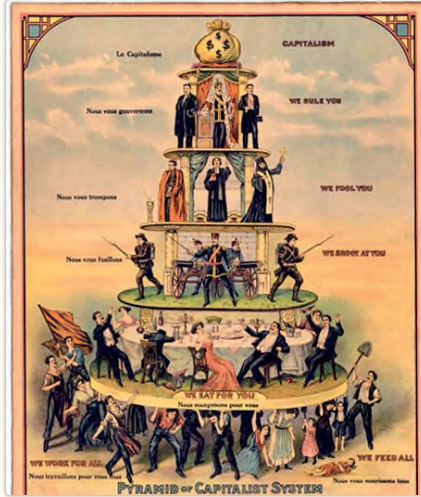
Sosyalizmin ruhba

I. KRALLIK VE CUMHURİYET DÖNEMİNDE KİLİSE

Şurası açık ki sosyalizmin ruhban karşıtı siyaseti derken, dinî inançlara sosyalist bir bakış açısı üzerinden saldırmayı kastetmiyoruz. Kitlelerdeki din, ancak toplumsal sürecin insana hükmetmediği, bilâkis, insanın o sürece hükmetmediği, bilinçli olarak yönlendirdiği durumda tümüyle ortadan kalkacaktır. Kitleler, toplumsal evrimi sosyalizmin verdiği eğitimle idrak ettiği ölçüde bu anlayış da zamanla güçlenecektir.

“Din özel mesele” olduğundan, tarafsız olmak ve dinî meseleler sadece samimi kanaatlere ve vicdana atıfta bulunduğunda o meselelerin parçası olmamak gerekmektedir. Fakat bu başka bir anlama daha sahip olan bir kuraldır. Söz konusu kural, mevcut devlete yönelik bir çağrı olmakla birlikte, aynı zamanda sosyalistlerin davranışlarını da tayin eden ilke hâlini alabilmelidir. Vicdan özgürlüğü adına bizler, inananların inanmayanlar lehine olacak şekilde yararlandıkları tüm imtiyazların kaldırılmasını talep ediyor, kilisenin devlet bünyesinde hâkim bir güç hâline gelme girişimlerini şiddetle eleştiriyoruz. Bu, bir inanç değil siyaset meselesidir, dolayısıyla farklı ülkelerdeki sosyalist partiler, içinde buldukları koşullar uyarınca, farklı taktikler benimseyebilirler.

Almanya ve Fransa, birbirine zıt iki ayrı siyaset benimsedi. Almanya’da 1870 ve 1880’de yürütülen Kültür Savaşı’na katılmakla kalmayan sosyal demokratlar, Cizvitlerin geri dönmesi görüşüne de destek verdiler. Bizim partimiz, dinin özel mesele olduğuna dair propagandayı fazla yürütmedi, kiliseye kamunun parasının aktarılmasına mani olmasını isteme lütfunda da bulunmadı. Tabii ki yasama meclislerinde bu yönde oy kullandık ama bu amaç doğrultusunda, mitinglerde, basınında veya mecliste gerekli propagandayı yürütmedik. Alman sosyal demokratlar, dinî görüşlere ve dinî siyasete tesiri olan meselelere, sanki pratikte cumhuriyetçi propaganda mevcut değilmiş, her sosyalist, doğaldır cumhuriyetçiymiş gibi, şerh düştüler. Kilisenin nüfuzu konusunda Fransa’da bu türden taktiklere rastlamak pek mümkün değil. İki ülkede koşullar farklıdır. Almanya’da din adamlarının

ekseriyeti Protestan iken Fransa’da Katoliktir. Elbette Almanya’da da Katolik vardır ama bunlar, çoğunluğu teşkil etmemektedirler, üstelik on yıl önce zulüm de görmüşlerdir. Bismarck’ın yürüttüğü kültür savaşı [Kulturkampf] doğallığında Sosyalistlerle Katolikler arasında bir ittifakın oluşmasını sağlamıştır, zira her iki kesim de aynı dönemde aynı kanunların devreye soktuğu gerici akıl sebebiyle zulüm görmüştür. Oysa bugün tam aksine Papacılar [Ultramontanistler] iktidardadır ve bu başarıyı kilise değil, politik parti olarak elde etmişlerdir. Dolayısıyla sosyal demokratlar, onlara belirli bir dini temsil etmedikleri için, gıda ürünlerine yönelik vergilere, militarizme ve emperyalizme onay veren vekiller olarak saldırabilirler. Esasen burada politik bir farklılık söz konusudur. Kilisenin nüfuzu, kamusal hayatta ne kadar gerici bir nitelik arz ederse etsin, krallıkta veya cumhuriyette kilise, farklı öneme sahip olmaktadır.

Krallıkla yönetilen bir ülkede kilise, özünde devletteki iç uyumu bozmadan ona ait mekanizmaya dâhil olmaktadır ve despotik bir öğreti olarak, temelde krallık yanlısıdır. Bu anlamda kilise, bağımsız bir politik güç değildir. Diğer yandan kilise ile aynı kaynaktan yetki ve güç temin eden, onun gibi kaynağı Tanrı olan krallık, kilise kamusal hayata müdahil olduğu vakit onu ele geçirme noktasında pek sıkıntı çekmemektedir. Protestan din adamları, ne kadar uysal ve dalkavuk olursa olsunlar, Alman imparatoru birkaç yıl önce onların siyasete girmelerine izin vermeyeceğini ilân etmek zorunda kalmıştır.

İtalya’da karşımıza hükümetle Vatikan arasında cereyan eden bir mücadele

çıkılmaktadır. Buradaki husumet, krallıkla kilise arasında değildir, iktidardaki iki seküler egemen güçle gücünü yitirmiş olan diğer güç arasındadır. Rusya farklı bir formda da olsa, kilisenin kamu otoritesine ve krallığa yardım ettiği başka bir çarpıcı örnektir.

Bu tür sebepler üzerinden, kamuya ait bir organ olarak değerlendirilen, cumhuriyetin temel ilkelerine fitratı gereği karşı olan kilise, ilk bakışta cumhuriyetçi Fransa’da dağılıyormuş gibi görünebilir. Devlete ait tüm kurumların halkın egemenliğinde ve seçim yoluyla tayin edilmesi ilkesine karşı gelen kilise, temelde orta sınıfa [1] ait saf seküler güç ilkesinin de karşısında konumlanmaktadır. Kendi ruhuyla hareket eden, feodal bir nitelik arz eden, krallık döneminden kalmış olan bir güç olarak kilise, doğaldır devlete ait bir organ olarak politik bağımsızlığa sahiptir ve cumhuriyetin bir düşmanı olarak konumlanmaktadır. Dolayısıyla orta sınıfın Fransa’da teşkil ettiği cumhuriyetin tarihinde din adamlarıyla mücadele, siyaseten asla vazgeçilemeyecek bir kırmızı çizgidir. Ayrıca kilisenin okulları adım adım ele geçirdiğinden, onları cumhuriyete karşı bir silâh olarak kullandığından, cumhuriyetin ondaki muhalefeti alt etmek ve yaşanan dönemsel krizlerden çıkmak için boşuna çırpındığından da söz etmek gerekmektedir.

Fransa’da kilise ve ordu, birçok yönden benzer bir rol oynar. Dreyfus olayı ve sosyalizmin krizi konusunda geçen sene *Neue Zeit*’a yazdığımız yazıda dile getirdiğimiz biçimiyle:

“Üçüncü Cumhuriyet, bize en kusursuz orta sınıf hükümeti türünü bahşede-

cek noktaya doğru evrilmiştir. Ama aynı zamanda bu cumhuriyet, kendi çelişkilerini de geliştirmiştir. Bunlardan biri de cumhuriyetin varlığının orta sınıfın elindeki meclisin ve sömürgeci-emperyalist siyaseti uygulamaya sokması gereken daimi ordunun otoritesine yaslanıyor olması ile ilgilidir. Güçlü bir krallıkta ordu, kast tipi yapısıyla, yürütmenin elinde uysal bir araçtan ibaretken, cumhuriyette ordu bağımsız bir güç hâline gelir ve devletin diğer kısımlarına zayıf bağlarla bağlanır. Parlamenter cumhuriyette devleti sürekli farklı sivil isimler yönetir ve başında başbuğ olarak eski bir debbağ da veya belagatli bir avukat da bulunabilir.

Fransa’da, orta sınıfın yürüttüğü çıkar siyasetinin ilgili sınıfı birbirinden kopuk sınıflara böldüğü, onun en ufak bir sorumluluk hissine sahip olmadığı toplumsal evrim sürecinde hükümet ve meclis, o sınıfın çıkarlar dünyasına ait bir oyuncaya dönüşmüştür. Diğer yandan söz konusu evrim süreci orduyu bağımsızlaştırmıştır. Kamu kurumlarının elinde bir araç olmak yerine ordu, kendi çıkarlarına sahip bir grup hâlini almış, cumhuriyete rağmen hatta cumhuriyete karşı cumhuriyeti hiç düşünmeksizin, kendi imtiyazlarını savunmaya hazır olan bir yapıya dönüşmüştür.

Parlamenter cumhuriyetle daimi ordu arasındaki çelişki, ancak ordunun sivil topluma iade edilmesi, sivil toplumun bir ordu olarak örgütlenmesi yoluyla çözüme kavuşturulabilir. O noktada ordu, artık sömürgeci fetihler için kullanılamayacak, sadece milletin savunulmasını düşünecektir.

Velhâsıl, daimi ordunun yerini milisler almalıdır. Bu durumun gerçekleş-

an karşıtı siyaseti

Rosa Luxemburg

şecği güne dek içteki çelişki, kendisini dönemsnel krizlerle, cumhuriyetle ordusu arasındaki mücadelelerle, disiplinsizlik, çürüme ve kurumsal bağımsızlıkta karşılık bulan mücadelelerle kendisini ele verecektir. Wilson olayı, Panama ve Güney Demiryolları skandalları Dreyfus olayının birer muadilidirler.”

Kilisenin ve ordunun cumhuriyete karşı işgal ettiği pozisyon kıyaslandığında, her iki gücün arasında bir yakınlaşmanın yaşandığı, sonrasında Fransa’da ortaya çıkan tüm politik krizlere krallığın rengini çaldığı görülmektedir. Cumhuriyetin bu iki kurumu, kıyam ettikleri vakit her daim birleşmişlerdir.

Tıpkı ordu ile cumhuriyet arasındaki çelişkinin daimi ordunun milis kuvvetlerine dönüştürülmesi sayesinde çözülmesinde olduğu gibi, Katolik Kilisesi ile cumhuriyet arasındaki çelişki de ancak kilise, bir kamu kurumu olmaktan çıktığı, özel bir kurum hâline geldiği noktada, yani kilise devletten ayrılıp ruhban sınıfı okullardan ve ordudan çıktığında, ayrıca mallarına el konulduğunda ortadan kaybolacaktır.

Sosyal demokrasi, orta sınıfa ait devletin kapitalist malları kısmen müsadere etmesini istemez, bunun nedeni, onun müsaderelelere karşı olması değildir. Bir sanayinin örneğin demiryollarının toplumsallaştırılmasını istediğimizde biz, bu tedbir basit mânâda müsadere yoluyla alınmışsa, buna karşı çıkmayız. Ama bu adım yetmez. Belirli durumlarda, örneğin devletin bir sanayiye el koymasına gerektiği durumlarda, daha fazlası yapılmalıdır. Zira belirli bir sanayiye devletin işletmesi, mülkiyetin kapitalist niteliğinde herhangi bir değişikliğe yol açmaz, hatta kimi durumlarda gerici devletin gücünün artmasına neden olur. İsviçre’de görüldüğü üzere, bu korkunun makul bir zemini varsa, yani devletin gücünün artması tehlikesi mevcutsa, orta sınıf hükümetinden sanayiye el koymasını istemek, boş hayalcilik olacaktır.

Asıl makul olansa, sosyal demokrasinin orta sınıfın elindeki devletten ortaçağa has mülkiyet biçimlerine son vermesini istemesidir. Tekerdeki asıl “çökmek”lardan birisi budur. Yoksullara yardım, hastaların tedavisi, okullar gibi tüm görevler, bugün modern devletin sırtındadır. Eskiden din adamlarının ifa ettik-

leri bu görevleri devlet yerine getirmektedir. Ruhban sınıfının elindeki mülkiyet, bugün orta sınıf toplumunda feodal dönemlerden kalan bir bakiyedir. Görevlerine sadık olan her türden orta sınıf devrimi, kilisenin mallarına el koymalıdır. Fransa’da böylesi bir tedbiri savunmuş olan ama aynı zamanda seküler eğitim talep eden sosyalistler, bugün orta sınıf cumhuriyetçileri ilkelerine uygun hareket etmeye zorlamaktadırlar.

Eğer Fransız yoldaşlar, kendi ülkesinde başka koşullarla ilişkili olan Almanlara has taktikleri uygulamaktan ve cumhuriyetle kilise arasında otuz yıldır süren politik mücadeleye katılmaktan imtina etselerdi ve tüm bu kavgaların kendilerini ilgilendirmediklerini söyleselerdi, kendilerini inkâr etmiş olacaktı ve pratik siyasete asla etki edemeyeceklerdi.

II. SOSYALİSTLERDE VE ORTA SINIFTA RUHBAN KARŞITLIĞI

Sosyalistler, cumhuriyet karşıtı, gerici bir güç olan kiliseyle mücadele etmeli, orta sınıfla ruhban karşıtlığı konusunda uzlaşmamalı, aksine ondan kurtulmalıdır. Son on yıldır rahiplere karşı verilen gerilla savaşı sayesinde Fransız orta sınıf cumhuriyetçileri, işçi sınıfının dikkatini toplumsal meselelerden uzaklaştırma ve sınıf mücadelesini güçsüzleştirme imkânı bulmuşlardır. Ruhban karşıtı siyaset, aynı zamanda Radikal Parti’nin yegâne varlık sebebidir. Gelgelelim son otuz yılda sosyalizmin yaşadığı yükseliş sayesinde bu tür partilerin programları beş para etmez hâle gelmişlerdir.

Orta sınıf partileri açısından devlete karşı mücadele bir araç değil, amaçtır. Özünde bu, belirli bir hedefe ulaşmaya- cık bir mücadeledir. Orta sınıf, mücadelelenin sonsuza dek süreceğini düşünür, dolayısıyla devletin kalıcı bir kurum olduğuna kanaat getirir. Daha önce dile getirdiğimiz gibi, sosyalistler, orta sınıfın ruhban karşıtı mücadelesiyle yetinmemeli, onun hasım olduğunu bilmeli, ruhban karşıtı orta sınıfın kiliseye karşı verdiği mücadelede onun maskesini indirmesini bilmelidirler.

Sosyalizmin ruhban karşıtlığı ile orta sınıfın ruhban karşıtlığı arasındaki fark, programın kapsamı ve kararların ağırlığı değil, çıkış noktasının çok farklı oluşu ile ilgilidir. Orta sınıf cumhuriyetçilerin son-

otuz yıldır kiliseye karşı yürüttükleri, zerre ümit taşımayan, hatta böyle olması için de epey uğraş sarfedilmiş olan mücadeleleri, belirli bir niteliğe kavuşmakta, bu cumhuriyetçiler, iki farklı sorundan suni bir ayrılmaya maruz kalmaktadır. Tek ve ayrılması mümkün olmayan bu politik sorunlar bağlamında söz konusu cumhuriyetçiler, dinî bir kuruma değil de devlete bağlı yardımcı papaz veya rahipler anlamında seküler ruhbanla beka- ret ve itaat konusunda yemin edip dinî kuruma bağlı olan nizami ruhbanı farklı görmekte, dinî tarikatları göz ardı etmektedirler. Oysa asıl mesele, kilisenin devletten ayrılmasıdır. O Gordiyon düğümünü tek darbeye kesip atmak yerine, dinî tarikatların mallarına el koyup ruhban sınıfına verilmiş tüm idari görevleri ortadan kaldırmak ve kamusal ibadetle ilgili bütçeyi kısmak suretiyle cumhuriyetçiler, sadece yetki dışı tarikatlara saldırmaktadırlar. Kiliseyle devleti ayırmak yerine bu cumhuriyetçiler, dinî tarikatları devlete bağlamaya çalışmaktadırlar. Okullar, dinî tarikatların elinden alınsa da kiliseye ağır bir darbe indirilememektedir, zira kilise, hâlen daha bir devlet kurumu olarak görülmektedir. Bu konuda Fransız başbakanı Waldeck-Rousseau’ya bağlı bakanlık tipik bir örnektir. Dolayısıyla, Radikal Parti’ye bağlı bakanlıkların ve meclis çoğunluğunun aldığı o acınası ruhban karşıtı tedbirlerinin daha kapsamlı reformların başlangıcı olduğunu, soruna kısmi de olsa bir çözüm sunduğunu kimse söyleyemez. Bilâkis, tarikatlara yönelik olarak yürütülen bu yavan mücadele, ancak saldırıyı en hassas yerinden kırar ve din adamlarının pozisyonlarını korumalarına katkı sunar. Bu sebeple kilise, orta sınıf cumhuriyetçilerin uydurduğu hikâyeye, seküler din adamları ile nizami din adamları arasında belirli bir karşıtlık olduğuna dair hikâyeye dair inancı sürekli beslemektedir. Kilise, bu inancını açığa sergilenen düşmanlıklar yoluyla, dışa vurmaktadır.

Sonuçta orta sınıf ruhban karşıtlığı gerçekte, orta sınıfa has anti-militarizmde görüldüğü üzere, kilisenin gücünü pekiştirir. Dreyfus Olayı, bu anti-militarizmin doğasında olan olgulara sadece temas etmekle yetindiğini ortaya koymuştur. Bu olay, generallerin bulaştıkları yolsuzluğu temize çekmiş, pratikte ordu-

yu daha da güçlendirmiştir.

Sosyalizmin ilk ödevi, söz konusu siyasetin maskesini indirmektir. Bunun için sosyalist hareketin eksiksiz bir din siyaseti ortaya koymalı ve onu orta sınıf cumhuriyetçilerin kuşa çevrilmiş olan programının karşısına çıkartmalıdır. Ama öte yandan sosyalistler, parlamentarist Radikal Partililerin yürüttükleri zavallı hilelere dayanan mücadeleye eleştirme gereği duymadan katılacak olurlarsa, bu orta sınıf “rahip yiyiciler”in [2] her şeyden önce proletaryanın düşmanı olduğunu söylemezlerse, o vakit cumhuriyetçi ruhban karşıtları amaçlarına ulaşırlar ve sınıf mücadelesi yozlaşır. Din adamlarındaki gericilikle mücadele ümitsiz bir hâl almakla kalmaz, ayrıca orta sınıf ile işçilerin ortak eyleminden kaynaklanan, cumhuriyetçiliğin ve sosyalizmin birlikte göğüsleyeceği tehlike, hiç şüphesiz, kilisenin gerici saldırılarından kaynaklanacak güçlüklerden daha büyük olacaktır.

Dolayısıyla kanaatime göre, Fransa’da sosyalizm şu siyaseti gütmelidir: Sosyalistler, ne Alman sosyal demokratların ne de Fransız Radikallerin taktiklerini benimsemeli; sadece cumhuriyet karşıtı kiliseye bağlı gerici güçlere değil, ayrıca orta sınıfta görülen din adamı karşıtı riyakârlığa da saldırıp ona diz çöktürmelidir.

Leipziger Volkszeitung
The Social Democrat
Ağustos 1903

Dipnotlar

[1] On dokuzuncu yüzyılın sonu ve yirminci yüzyılın başlarında Fransızca bir kelime olan *burjuvazi* İngilizceye çoğunlukla “orta sınıf” yani proletarya ile aristokrasi arasındaki sınıf olarak tercüme edilmiştir. Dolayısıyla bugün okurların metinde geçtiği yerde *orta sınıf* yerine *burjuvazi* kelimesini koymaları gerekmektedir.

[2] Fransızca orijinali şu şekilde: “*bourgeois mangeurs de prêtres. Mangeurs de prêtres*” ifadesi, düz mânâda “rahip yiyiciler” demek ama deyim olarak ele alındığında muhtemelen burada “rahiplerden nefret eden burjuvalar” kastediliyor.

Amerika'nın hezimet, işbirlikçilerin rezaleti ve Afganistan'ın felaketi

E. Bahri

Joe Biden yönetimi, 11 Eylül saldırısının yıldönümünde Afganistan'dan "onurlu" bir çekilme hedefliyordu. Ancak 20 yıl süren işgalin ardından utanç verici bir kaçışla Afganistan'ı terk ediyor. Tablo, halen dünya jandarması olduğunu iddia eden emperyalist bir güç için tam bir hezimet yansıtıyor. Nitekim başkent Kabil'den yansıyan görüntüler korku filmlerindeki sahneleri andırıyor. Görüntüler, Siyonist İsrail dahil ABD işbirlikçilerini tedirgin etti. ABD'nin işbirlikçileri, "aynı şey bizim de başımıza gelir mi" sorusunu sormaya başladılar.

Bu hezimet, "Amerika geri dönüyor" iddiasının temelsiz olduğunu gösterdi. İlk hezimet olmamakla birlikte, ABD'nin Afganistan'dan utanç verici bir kaçışla ayrılması, dünya jandarmasının acizliğini gözler önüne serdi.

Hezimet, iç politikada da geniş yankı buldu. ABD kamuoyu ve medyası konuyu farklı boyutlarıyla tartışırken, siyasi arenada Biden'a sert eleştiriler yöneltiliyor. Azil talebini bile gündeme getiren senatörler var. Kendini savunmaya çalışan Biden ise, Taliban güçlerinin ciddi bir engelle karşılaşmadan Kabil'i işgal etmesinden ABD'nin kurduğu Afgan hükümetini sorumlu tutuyor. Oysa efendileri kaçınca işbirlikçilerin onları takip etmesi sık görülen bir durumdur.

Tüm bunlara rağmen Biden'a göre Afganistan'da "teröre karşı savaş" kazanılmıştır. Bu açıklama, "Taliban terörün neresinde" sorusunu gündeme getiriyor. ABD emperyalizmine göre Taliban terör örgütü değil. Şehir meydanlarında kafa kesen, recm ederek/taşlayarak insanları katleden, kadınları zorla ailelerinden alıp seks kölesi olarak kullanan, ev içinde bile toplumun ama özellikle kadınların yaşamına pervasızca müdahale eden, farklı inançtan olanlara kafir muamelesi yapan ve korkunç bir vahşetle toplumu kontrol altına almaya çalışan Taliban, ABD'ye göre "normal" bir örgüt! Zaten Taliban şimdiden Amerikan'ın "diplomatik partneri" durumunda. Katar'ın başkenti Doha'da yapılan anlaşma ile Taliban-Amerika ilişkileri geliştirilmeye başlamıştı. Kabil'deki ABD kuklası hükümeti pazarlığın dışında tutan Biden yönetimi, Afganistan'daki tek muhatabının Taliban olduğunu ilan etmişti.

Afganistan'dan çekilme sadece

Emperyalist işgal bir felaketti. Hezimete uğrayan ABD'nin ülkeyi Taliban güçlerine teslim etmesi ise vahim bir felaket olacaktır. Yansıyanlar felaketin başladığını gösteriyor. Şariatçı zorbalık rejimini yıkacak toplumsal dinamikler gelişene kadar, yazık ki Afganistan halklarının bu kabustan kurtulmaları mümkün görünmüyor.

ABD'nin değil, işgal suçuna ortak olan tüm devletlerin de hezimetidir. Ülkenin Taliban güçlerine teslim edilmesi, Batlı emperyalistlerin "demokrasi ihracı" iddialarını resmen terk etmeleri anlamına da geliyor. Nitekim Biden, Afganistan'a sadece "terörle mücadele" için gittiklerini söyledi. Demokrasi, insan hakları, kadın hakları, azınlıkların hakları vb. söylemde bile artık gündemlerinde değil. Taliban yönetimini şimdiden "diplomatik partner" kabul ettiler. 21. Yüzyılda "Afganistan İslam Emirliği"nin ilanı, 1977-78 yıllarından bugüne kadar devam eden ABD ile suç ortaklarının müdahale ve işgalinin ürünüdür.

Afganistan'dan yansıyan manzarada, işgalcilerle işbirliği yapan ya da yapmak zorunda kalanların korkunç akıbetleri de görülüyor. Amerikan'ın askeri uçağına binmek için birbirini ezerek koşturan, uçağın yanlarına tutunmaya çalışan, "Size bu kadar hizmet ettik. Bizi kurtarın" diye yakaran işbirlikçilerin vahim halleri... İşgalciler ise, düne kadar kendilerine hizmet edenleri uçaktan uzak tutabilmek için ateş açıyorlar. Öldürülenler, yarala-

nanlar yerlere seriliyor.

Görüntülerden emperyalist işgalin yol açtığı dehşet çarpıcı bir şekilde yansıyor. İşgalci, hizmetçilerini ölümle yüz yüze bırakıyor. Ülkenin teslim edildiği Taliban dehşet saçıyor. İşgalciye hizmet edenler utançla-ölüm girdabına terk ediliyor vb... Görüntüler Vietnam halkının büyük zaferinden sonra Saygon'dan havalanan ABD uçaklarına binmeye çalışan işbirlikçileri hatırlattı. Elbette Vietnam ile Afganistan hiçbir şekilde birbiriyle kıyaslanamaz. Tek ortak nokta, işgalcilerle işbirliği yapanların yüzüstü bırakılmasıdır.

ABD'nin kurduğu kukla hükümet kayda değer bir direnç göstermeden çöktü. Oysa askeri, polisi, istihbaratçısı ile 300 bin kişiye yakın silahlı gücü vardı. Bu güçler için ABD'nin yaklaşık 100 milyar dolar harcama yaptığı söyleniyor. Buna karşı karar anı geldiğinde bu kukla hükümetin de ona bağlı silahlı güçlerin de etkisiz olduğu görüldü.

Sırtını işgale dayayan 'Cumhurbaşkanı' Eşref Gani önce keskin açıklamalar yaptı. Ancak batan gemiyi terk eden ilk 'büyük fare' yine kendisi oldu. Askerler

ise çatışmaya girmeden ya kaçtılar, ya Taliban'a katıldılar, ya silahlarını sattılar... Yani 300 bin kişiden oluştuğu söylenen işbirlikçi ordu, kısa sürede buharlaştı. Tabi Amerikan silahlarının çoğu Taliban güçlerinin eline geçti. ABD silahlarının bu kadar kolay bir şekilde Taliban'a terk edilmesi, doğal olarak birçok soru işaretine neden oluyor.

Belirlen çekilme tarihine yaklaşık bir ay kala Taliban güçlerinin Afganistan'ı yeniden ele geçireceği kesinleşti. Bu, tahmin edilenden hızlı ve tahmin edilenden kolay oldu. İş Kabil'i işgal edip İslam Emirliği ilan etme noktasına varana dek ABD gelişmeleri izledi. Bu işgal ABD ile birlikte planlanmış bir şey değilse eğer, Biden yönetiminin olan bitene göz yumduğu kesindir.

Pakistan'la ABD Taliban'ı imal edip Afganistan'da iktidara taşıdılar. Barbar yönetim altı-yedi yıl işbaşında kaldıktan sonra 2001'de ABD işgaliyle yıkıldı. 20 yıl süren işgalin ardından ABD, iktidarı bir kez daha Taliban güçlerine altın tepside sundu. Taliban, emperyalist işgalin Afganistan halklarının başına musallat ettiği

çağın en gerici, en vahşi güçlerinden biridir. Kaçış telaşı, Taliban vahşetinin yarattığı korkudan kaynaklanıyor. Sadece işgalcilerle işbirliği yapanlar değil, şeriat rejiminin vahşetinden korkanlar da kaçıyor.

İŞİD, El Kaide gibi cihatçı terör örgütlerine ebelik eden ve aynı zihniyeti taşıyan Taliban'a Afganistan'ın altın tepside sunulması, emperyalist/kapitalizmin her tür gericiliğin kaynağı ve yeniden üreticisi olduğunun ispatıdır. Zira Afganistan'a ABD-Pakistan-Suudi Arabistan müdahalesi olmasaydı, Sovyetler Birliği'nin bu ülkeye girmesine gerek kalmayacaktı. Sancılı da olsa ülke kendi dinamikleriyle gelişmeye devam edecekti. Oysa "Uygur Batı'nın planlı müdahalesiyle Ortaçağ karanlığına sürüklendi."

Çatışma ve savaşların 43 yıldır devam ettiği Afganistan'da halklar, kadınlar ve ilerici her değer, yazık ki tarumar edildi. Her müdahale bir felaketle sonuçlandı. Taliban'ın yeniden başa geçmesi, ülkenin yaşadığı birçok felaketin en vahimlerinden biri olacaktır.

Bu şeriatçı zorbalık rejimini ABD ile AB devletleri de Çin'le Rusya da bir şekilde tanıyacak ve büyük ihtimalle işbirliği yapmaya çalışacaklar. Bu arada Afganistan gündemiyle toplanan BM Güvenlik Konseyi de Taliban'ı "insan haklarına saygı göstermeye" çağırarak yetindi. Taliban şefleri de mesajı almış görünüyor. Örneğin Katar'ın başkenti Doha'da bulunan hareketin siyasi sözcüsü, dünyaya 'ılımlı' mesajlar veriyor. RT.arabic kanalında katıldığı bir canlı yayında Kabil'de 'normal' bir yönetim kuracakları yönünde laflar etti. ABD, AB ve Rusya'nın duymak isteyeceği mesajlar veren sözcü, emperyalistlerle işbirliğine devam etme isteğini dile getiriyor.

Emperyalist işgal bir felaketti. Hezimete uğrayan ABD'nin ülkeyi Taliban güçlerine teslim etmesi ise vahim bir felaket olacaktır. Yansıyanlar felaketin başladığını gösteriyor. Bu ülke, ABD-Pakistan müdahalesi ile cihatçı savaşın başlatıldığı yıldan bu yana, yani 43 yıldır felaketten felakete sürüklendi. Cihatçıların CIA güdümlü savaşıyla ülkenin ilerici birikimi yok edildikten sonra, halklar büyük bir çaresizlik içinde cihatçı savaş ağaları ve emperyalistlerin saldırılarıyla perişan edildi. Bu ise, vahşette sınır tanımayan cihatçı savaş ağaları için zemin hazırladı. "Taliban İslam Emirliği" işte bu yarım asra yaklaşan kanlı tarihin ürünüdür. Şeriatçı zorbalık rejimini yıkacak toplumsal dinamikler gelişene kadar, yazık ki Afganistan halklarının bu kabustan kurtulmaları mümkün görünmüyor.

Taliban Afganistan'da yönetimi ele geçirdi

Taliban güçleri bir süredir Afganistan'ın pek çok kentini ele geçirmişti ve 6 Ağustos'tan 10 gün sonra başkent Kabil'e girerek yönetimi ele geçirdi. Ülkeden kaçmak isteyenler Kabil Havaalanı'na akın ederken, Afganistan Cumhurbaşkanı Gani de "kan dökülmesini önlemek için" istifa ettiğini ve ülkeden ayrıldığını açıkladı.

64 ÜLKEDEN TALİBAN'A ÇAĞRI

ABD Dışişleri Bakanlığı, aralarında İngiltere, Almanya, Fransa, İtalya, Japonya, Katar, Güney Kore, İspanya ve Yemen'in de bulunduğu 64 ülke ile Avrupa Birliği (AB) Yüksek Temsilciğinin imzası bulunan bir ortak açıklamayı kamuoyu ile paylaşarak, Afganistan'a, ülkeden ayrılmak isteyenlerin engellenmemesi ve tüm çıkış yollarının açık tutulması çağrısı yaptı.

"Afganistan genelinde güç ve yetkiyi elinde tutanlar, insan canı ve mülkiyetinin korunması ve güvenlik ile sivil düzenin yeniden inşası noktasında sorumluluk taşımaktadır" ifadesine yer verilen açıklamada, ülkeden ayrılmak isteyen tüm yabancıların ve Afganların bunu yapmasına izin verilmesi ve bunun için tüm çıkış yollarının açık tutulması gerektiği vurgulandı.

TALİBAN'DAN İLK AÇIKLAMA

Kabil'in işgalinin ardından Taliban adına ilk açıklama sözcü Sabihullah Mücahid tarafından yapıldı. İlan ettikleri "İslam Emirliği"nin, kimseyle düşmanlığı olmadığını iddia eden sözcü, İslamcılara karşı olanlar dahil yurttaşlara genel bir af uygulanacağını duyurdu. "Sadece içeride değil yurtdışında da düşman istemiyoruz" diyen Taliban sözcüsü, kendilerine karşı savaşan tüm askerlerin, yabancı ülkelerin silahlı kuvvetlerden tercümanların ve diğer eski çalışanların da affedildiğini söyledi. Birçok masum sivilin katledilmesi sorulduğunda ise, bunun kasıtsız olduğunu iddia etti.

"Hükümet kurulduğunda herkesin bir payı olacak" şeklinde konuşan Mücahid, kurulacak yeni bir hükümete diğer güçleri dahil etme sözü verdi. "Afganistan'ı on bir günde aldık" diyen sözcü, İslamcılar iktidar için değil, "İslami bir hükümet kurmak için buradalar" açıklaması yaptı.

laması yaptı. Sözcü, elçiliklerin ve Kabil şehrinin güvenliğinin garanti altına alınacağını belirtti. Özel medyanın "milli değerlere" zarar vermediği, "İslami değerler"le çelişmediği sürece "bağımsız çalışmasına izin verileceğini" iddia eden Mücahid, Afganistan'ın diğer uluslara-devletlere zarar vermeye çalışan hiç kimseye sığınak olmayacağına dair de güvence verdi.

Ülkenin gelecekte tam olarak nasıl yönetileceği, bir hükümetin nasıl görüneceği, nasıl bir isim ve yapıya sahip olması gerektiği henüz bilinmiyor. Sözcünün iddiasına göre, Taliban liderliği şu anda bunun üzerinde "ciddi bir şekilde" çalışıyor.

"KADIN HAKLARI": ŞERİAT HUKUKU ÇERÇEVESİNDE

Taliban iktidarda olduğunda Afganistan kadınlar için tam bir cehennem çevrilmişti. Taliban'ın kontrol ettiği bölgelerde de durum farklı değildi. Buna rağmen Taliban sözcüsü kadın haklarının söz etti.

Basın açıklamasında "İslam emirliği, İslam hukuku olan Şeriat kapsamında kadın haklarına bağlı kalacak" ifadelerini kullanan Sabihullah Mücahid, tam bir utanmazlıkla, "Afgan kadınları Müslüman oldukları için şeriat çerçevesinde yaşamaktan da mutlu olacaklar" ifadelerini kullandı. "Afganistan'daki kadınlar, diğer şeylerin yanı sıra eğitim ve sağlık hizmetlerine katılma hakkına sahiptir" iddiasını ortaya atan sözcü, kadınların medyada çalışmasına izin verilip verilmeyeceği sorusuna ise, yapılacak ilk şeyin hükümet kurulana ve yasalar çıkana kadar beklemek olduğunu söyledi.

Kurulduğu günden bu yana uyuşturu-

rucu ticaretinden beslenen Taliban'ın sözcüsüne göre, Afganistan uyuşturucudan arındırılmış bir ülke haline gelmeli. Bundan sonra kimsenin uyuşturucu kaçakçılığına katılmayacağını iddia eden sözcü, "Uluslararası toplum, alternatif mahsullerin yetiştirilebilmesi için Afganistan'a yardım etmelidir" dedi.

Taliban sözcüsünün açıklamaları, emperyalistlere açık bir mesajdır. ABD işgalinin eski sömürge valilerinden Hamid Karzai'yi kuracağı yönetime almaya hazırlanan Taliban, "bizim ilkel şeriat düzenimize karışmayın, biz de sizinle iyi geçiniriz" mesajıyla "yeni bir imaj" görüntüsü çizmeye çalıştı.

Bu arada Taliban'ın kurucularından Molla Abdul Ghani Baradar, Katar'dan Afganistan'a döndü. Baradar, Taliban'ın Başkan Yardımcısı ve daha önce Katar'daki siyasi ofisinin başındaydı. Son olarak uzun süredir ABD ile yapılan "barış müzakereleri"nde aracı oldu. Afganistan'a gitmeden önce Katar Dışişleri Bakanı Şeyh Muhammed bin Abdulrahman Al Thani ile bir araya gelen Baradar'ın, Afganistan'daki son güvenlik ve siyasi olayları görüştüğü ve Afganistan'da ulusal uzlaşmaya yönelik çabaların hızlandırılması konusunda anlaşığı bildirildi.

ABD'nin alan açmasıyla Afganistan'da yönetimi ele geçiren Taliban, her ne kadar "ılımlı" görüntü vermeye çalışsa da, gerçek yüzünü göstermekten geri durmuyor. Özellikle ABD-İngiltere emperyalistlerinin methiyelerine mazhar olan Taliban, kurmak istediği yönetim biçimini ilan etti. Hareket adına Reuters'a konuşan Waheedullah Haşimi Afganistan'da "demokrasi olmayacağını ve sadece şeriat kanunlarının uygulanacağını" açıkladı.

Emperyalist hezimet, Taliban ve Vietnam benzetmesi

A. Engin Yılmaz

11 Eylül saldırısının ardında ABD'nin "uluslararası terörizme karşı mücadele" yalanıyla başlattığı savaşlar serisinin ilk hedefi Afganistan olmuştu. Yoksulluk ve perişanlık içindeki bu ülkeye, füze ve bombalar eşliğinde "özgürlük ve demokrasi" götürülecekti. Ne var ki 20 yıllık bir işgalin sonucu olarak büyük bir insani ve maddi yıkım yaşanmakla kalmadı, aynı zamanda ortaçağ artığı Taliban ülkeye tamamen hakim oldu. ABD ve Batı dünyası, Taliban'ın şaşırtıcı bir hız ve kolaylıkla iktidara gelişini ve elbette ki kendi yenilgilerini gözlerini ovuşturarak, şaşkınlıkla izliyor gibi. Önde gelen ABD ve Batı medyası, politikacılar ve partiler askerlerinin "boşuna ölüp ölmediğine" ilişkin endişeli ve can sıkıcı soruları tekrarlayıp duruyorlar. "ABD ve Batı'nın Afganistan'daki başarısızlığı"na koro halinde ağıtlar yaşıyorlar.

Ortaya çıkan fiyasko-yenilgi karşısında, ABD ve ortakları suçu Afgan halkına ve hükümetine mal ederken Taliban'dan "uzlaşma" talep ediyorlar. Kendi halkına Taliban'ın değiştiğini yutturmaya çalışıyorlar. Taliban'ın eskisinden daha ılımlı ve duyarlı olduğu, anlaşmalara uyacağı ise emperyalistlerin şimdiki en büyük tessellisi görünüyor.

Yanı sıra Afganistan'daki gelişmelerden hareketle Vietnam'la tarihsel paralellikler kurmak gibi yaklaşımlar da gündeme gelmiş bulunuyor. ABD ve NATO güçlerinin yenilgisi, Taliban'ın zaferi, yanı sıra Kabil havalimanına binlerce kişinin akın etmesi ve kalkış sırasında bir ABD uçağına insanların çaresizce sarıldığı video görüntülerinden de hareketle Vietnam'la tarihsel paralellikler kuruluyor. Afganistan'ın Vietnam'a dönüştüğü ileri sürülüyor.

ABD birliklerinin Afganistan'dan çekilmesi devam ederken ABD başkanı Joe Biden da Vietnam sendromu yaşamış olmalı ki, yakın zamana kadar Kabil'in ikinci bir Saygon olmayacağına dair güvence vermişti. Ancak Kabil havaalanındaki çaresiz insanların görüntüleri, kalkmakta olan uçağına asılmaları ve ölümleri, Vietkong'un (Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi) Nisan 1975'te Güney Vietnam'ın başkentine girmesiyle patlak veren panik ve kaosu tam olarak yansıtıyordu. Kimi analist ve stratejistler, "Vietnam'da olduğu gibi Afganistan'da da siyasi bir soruna

askeri çözümün başarısızlığı"nı tartışıyorlar. Dünyanın en güçlü askeri ittifakı olan NATO'ya rağmen tarihin bir trajedi olarak tekerrürden ibaret olduğunu yeniden konuşuyorlar.

Şu anda Ho Chi Minh Şehri olan kent o zamanlarda düşmesinden birkaç hafta önce, ABD hükümeti Kongre'den Güney Vietnam için daha fazla askeri yardım istedi. O sırada yeni bir senatör olan Joe Biden, Başkan Gerald Ford'a Vietnam'daki durumun umutsuz olduğunu söylüyordu. ABD, on yıllık savaşın ardından mümkün olan en kısa sürede geri çekilmek zorunda kalacaktı. O zaman Vietkong, bugünkü Taliban gibi ABD'nin beklediğinden çok daha hızlı ilerlemişti. Ve yozlaşmış Güney Vietnam kukla hükümeti Kabil'deki gibi teslim oldu. ABD vatandaşlarının ve 100 bini aşkın Vietnamlının tahliyesi şimdiki gibi dramatik olmuştu. Yaklaşık yarım yüzyıl sonra, onbinlerce-yüzbinlerce kişi Afganistan'dan kaçmanın bir yolunu arıyor. Ve o zamanlar olduğu gibi şimdi de ABD ve müttefiklerinin işgali altında, Afgan halkı katliamlardan geçirildi ve yerlerinden edildi.

ABD birlikleri Vietnam'dan çekildikten sonra o zamanlar 33 yaşındaki genç Joe Biden Seattle Daily Times'a şunları söylemişti: "Bana öyle geliyor ki yurtdışındaki pervasız askeri operasyonlar hakkında önemli bir ders aldık." 2002'de senatör olan aynı Biden, Irak'ın işgaline oy verdi. Ayrıca, Barack Obama'nın başkan yardımcısı olarak Afganistan'daki misyonun genişletilmesini savundu. Şimdi Af-

ganistan'da dehşetle biten ve Taliban'ın iktidara gelmesiyle sonuçlanan savaşın yıkımını Afgan halkına fatura etmek ve Afgan ordusunu suçlamakla meşgul.

Afganistan'da yaşanan trajedi ve iflasa ilişkin olarak birçok çevreden şiddetli tepkiler yükseliyor. Uzmanlar, Kore, Vietnam, Irak, Latin Amerika, Orta Doğu ve Afrika'daki başarısız müdahaleleri tartışıyor ve ABD'nin yenilmezlik düşüncesinin aldığı darbeye hayıflanıyorlar. Nitekim, ABD emperyalizmi payına durumun ağır olduğu, "demokrasi ve özgürlük götürdüğü" her yerde işlerin içinden daha da çıkılmaz bir hal aldığı ve batağına saplandığı yeniden görülmüş oldu. Zira başta ABD olmak üzere bütün Batılı emperyalistler iddia ettiklerinin aksine, gittikleri yere egemenlik ve kölelik götürüyor, ülkeleri içinden çıkılmaz cehenneme çeviriyorlar.

Tanınmış Afgan kadın hakları aktivisti ve eski parlamenter Malali Cuya, bu gerçeği İngiliz internet gazetesinde, *The Independent*'ta şu çarpıcı ifadelerle dile getiriyor:

"Tarih gösteriyor ki hiçbir ulus başka bir ulusa özgürlük getiremez, Afganistan'a kendi çıkarları için geldiler. Siz, 19. ve 20. yüzyılın başlarında Afganistan'ı işgal eden İngilizlersiniz. Ya da 1980'lerde müdahale eden Sovyetler..."

Cuya, son yirmi yılda Afganistan'daki kadınların ve sivil toplumun üç düşmanı olduğunu söylüyor: Taliban, zaman zaman hükümet kılığına giren savaş ağaları ve ABD işgali.

VIETNAM'LA KURULAN TEMELSİZ PARALELLİK

Afganistan üzerinden Vietnam hatırlanıyor ve ABD'nin tasını tarağını toplayıp gitmek zorunda kalmasından hareketle kuşaklar boyunca devam eden ve onunun komünistlerin taşıdığı unutulmayan o görkemli Vietnam direnişi üzerinden ABD ve Batılı emperyalistlerin yediği tokat yeniden gündeme geliyor. Evet, ABD ve ortakları Afganistan'da da yenildi. Afganistan'da da ABD ve Batılı ortaklarının elçilikleri, askeri tercümanlar, muhbirler vb. uçaklara asılarak kaçmaya çalıştılar. Tıpkı Vietnam'da olduğu gibi hareket eden helikoptere asılarak kaçmaya çalışan asker ve sivil Amerikalıların yanı sıra ABD'ye uşaklık eden Vietnamlılar gibi...

Elbette daha "Vietnam sendromu" aşılmamışken, ABD ve NATO güçleri yeniden bozguna uğramıştır. Fakat ABD emperyalizminin içine düştüğü içler acısı durum ve yenilgisi, Kabil'in tek kurşun atılmadan teslim olmasıyla Taliban'ın savaş zaferi dışında Vietnam'la herhangi bir benzerliğin kurulması söz konusu olamaz.

Çağ dışı olan ve koyu karanlığı temsil edip şeriat isteyen, topluma kölelik, cehalet ve cehennem dayatan ve böylece tarihin tekerleğini geriye çevirmek arzusu taşıyan Taliban ile, tarihin tekerleğini ileriye doğru çeviren ve toplumu aydınlığa taşımak isteyen, emekçi kitlelere insanca, onurluca yaşayabileceği eşit ve özgür bir toplum yaratmayı hedefleyen Vietnam İşçi Partisi'nin direnişi ve hedefleri iki ayrı dünyayı temsil ediyor.

Vietnam direnişinin ve zaferinin örgütleyicisi, sürükleyicisi ve önderi olan Vietnam İşçi Partisi, kendisini komünist olarak tanımlayıp Marksizm-Leninizm'i esas aldığını ve dolayısıyla sosyalizmi hedeflediğini belirtiyordu. Vietnam komünistleri bu hedef doğrultusunda unutulmayacak olan o görkemli direnişi ve zaferi kazanmıştı. Dolayısıyla da dünya halklarına ve emekçilerine büyük bir umut olmuş ve onların sempati dalgasıyla karşılaşmışlardı.

Ortaçağ artığı Taliban'ın zaferi ise başta Afgan halkı olmak üzere dünya halkları tarafından korku ve panikle karşılanıyor. Taliban, dünya halklarına cehalet, kölelik ve çağ dışı bir rejimden başka bir şey hatırlatmıyor.

Emperyalistlerden Taliban'la işbirliği açıklamaları

Afganistan'ı Taliban'a terk eden batılı emperyalistler, bu ülke halklarının, kadınlarının, gençlerinin şeriatçı zorbaların zulmünden çekecekleriyle ilgili değil. Buna rağmen Afganistan hezimetini ABD ile AB devletlerinin gündeminde ilk sıralarda yer alıyor. ABD Başkanı Biden, AB yöneticileri, savaş aygıtı NATO'nun şefi ve medya bu olayı konuşuyor.

Analizler, suçlamalar, özür dilemeler, ders çıkarmalar vb... Tüm bunlar 20 yıl süren emperyalist işgalin fiyaskoyla sonuçlanmasını anlama çabasıyla ilgili görünüyor.

Gerçekte ortada anlaşılacak bir durum yok. ABD Trump döneminde Taliban güçleriyle anlaşma yapmıştı. Biden yönetimi anlaşmayı hayata geçirdi.

JOE BİDEN: TALİBAN BİZİMLE İŞBİRLİĞİ YAPIYOR

Çekilme kararını savunmak zorunda kalan ABD Başkanı Joe Biden, gelişmelerin ardından açıklamalarda bulundu. Biden'ın söyledikleri hem bir acizliğin göstergesi hem Taliban güçleriyle işbirliğinin itirafı oldu. ABC News'e konuşan Joe Biden "Afganistan'dan ayrılma sürecinin daha iyi yönetilebileceğine inanmıyorum musunuz?" sorusuna "Sanmıyorum. Bu süreç, ardından kaosu ortaya çıkmadığı bir şekilde ele alınabilirdi, bunun bir yolu olduğu fikri var ama bunun nasıl olacağını bilmiyorum." yanıtı verdi.

Afganistan'ı bilerek kaosa terk ettiklerini itiraf eden Biden, Taliban'a karşı herhangi bir savunma yapmayan Afgan güvenlik güçlerini savaşmadıkları için eleştirdi. "Doha Anlaşması ile Afganistan Taliban güçlerine altın tepside sunuldu, ama kukla hükümet biraz savaştıysa iyi olurdu" demeye getiren Biden, Taliban güçlerini kastederek, "Peki şu an ne yapıyorlar, iş birliği yapıyorlar. Amerikan vatandaşlarının ayrılmasına izin veriyorlar" dedi. Yani Taliban-ABD işbirliği bir pürüzle karşılaşmadan devam ediyor. Sokakta kafa kesen Taliban güçleri, işgalci ABD askerlerine dokunmuyor.

Taliban'la işbirliğinin devam ettiğini ABD Savunma Bakanı Lloyd Austin de teyit etti. Pentagon'da basın toplantısı düzenleyen Lloyd Austin "Taliban ile hasmane bir etkileşim yaşanmadı ve Taliban komutanlarıyla iletişim kanallarımız açık." dedi.

AB: TALİBAN'LA KONUŞMAMIZ GEREKECEK

Avrupa'nın baş diplomatı Josep Borrell ve AB'nin diğer şefleri, Afganistan'da hezimete uğradıklarını itiraf ettiler. Almanya Dışişleri Bakanı Heiko Maas, emperyalist haydutlar adına yaşanan iflası, "Biz, tüm federal hükümetler, istihbarat servisleri, uluslararası toplum durumu yanlış değerlendirdik" diye itiraf etti.

Taliban'ın Afganistan'da savaşı kazandığını belirten Josep Borrell, "Onlarla konuşmak zorunda kalacağız" dedi. ABD ve kendileri tarafından yaratılan insani krize değinen Borrell bir "göç felaketini" ve yabancı terör gruplarının Afganistan'a dönüşünü önlemek için Kabil'deki yeni yöneticilerle görüşmelerde bulunduğunu söyledi.

AB şefleri, 17 Ağustos'ta gerçekleştirdikleri toplantı sonrasında konuyla ilgili ortak bildiri yayınladı. Bildiride, "Ancak barışçıl bir geçiş süreci ve İslamcılar özellikle kadınların, çocukların ve azınlıkların temel haklarına saygılıysa AB diyaloga hazırdır" denildi. Daha önceki basın toplantısında, "kadınların şeriat hukukuna uyması durumunda hakları olacağını" söyleyen Taliban'ın tutumu ve vahşi kimliği ortadayken, ondan temel insan haklarına saygı beklemek, AB emperyalistlerinin yüzüstülüğünü ortaya serdi.

NATO: "ÖNGÖRÜLEMİYEN GELİŞMELER"

Dünyanın en büyük savaş aygıtı olan

NATO da Afganistan'daki gelişmeler karşısında güya "şaşkına dönmüş" görüntüsü verdi. NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg, mevcut durumu son derece ciddi, gelecekteki gelişmeleri tahmin edilemez olarak nitelendirdi.

Taliban'la baş edemeyen savaş aygıtının şefine göre her şeyden önce, Afgan askerlerinin yıllar süren eğitimden sonra neden Taliban'a karşı koyamadıkları - ya da koymak istemedikleri- "açıklığa kavuşturulmalıdır"!

İNGİLİZ ORDU KOMUTANI TALİBAN SÖZCÜSÜ GİBİ

Birleşik Krallık, ABD emperyalizminin tüm suçlarına ortak olmasıyla bilinir. Bazı işgal saldırılarının ya da darbelerin ise, "İngilizlerin fikri" olduğuna dair kanıtlar var. Bu suç ortaklığı Irak'ta, Libya'da, Suriye'de olduğu gibi, ilk andan itibaren Afganistan'da da sergilendi. Nitekim ABD ordusunun çekilmesine rağmen İngiliz işgal kuvvetleri halen Kabil'dedir ve Taliban güçleriyle ortak mesai yapıyor.

İngiltere-Taliban işbirliğine dair haberler, İngiliz Ordusu Komutanı General Nick Carter tarafından da doğrulandı. "Sky News" kanalına röportaj veren Carter, Taliban'ın başkent Kabil'e girmesinden sonra Afganistan'daki durumun sakın görüldüğünü ve kötü muameleyle dair somut olaylar olmadığını iddia etti.

"Taliban ile sahada doğrudan işbirliği yapıyoruz. Kabil sokaklarını kesinlikle güvenli ve sakın tutuyorlar. Taliban güç-

leri havaalanında bize yardım ediyorlar ve bence potansiyel olarak endişe verici bir durum yok" diyen İngiliz general, yaşanan olayların ise Taliban'ın kontrolü dışındaki kişiler tarafından yapıldığını iddia etti.

General Nick Carter'ın Taliban'ı öven diğer ifadeleri ise şöyle:

"Taliban artık her şeyi çok etkili bir şekilde kontrol ediyor.

Yaptıklarında, kabul edilmeyecek bir şey yok.

Taliban'ı 'düşman' olarak tanımlamaktan vaz geçmek lazım.

Onlar kendi namus anlayışlarına göre yaşıyorlar.

Namus onlar için çok önemli ve yaptıkları her şeyin temelini oluşturuyor.

Taliban 'kapsayıcı bir Afganistan' inşa etmeye çalışıyor.

Bence değiştiler, Afganistan'ın son 20 yılda geliştiğini kabul ettiler ve kadınların bu süreçte oynadığı temel rolü anladılar.

Şimdi onlara farklı bir şekilde yönetebileceklerini göstermeleri için şans tanımalıyız."

Taliban sözcülerinin yaptıkları açıklamalar bile, Taliban'ı bu kadar ustaca övmüyor.

Kadim sömürgeci İngiltere ordusunun şefi, belli ki vahşi icraatlarıyla tanıyan şeriatçı Taliban ile pazarlığını yapıp anlaşmaya varmış. Zira, Taliban savunuculuğunu ifrata vardırıran bu açıklama, ancak imzalanmış veya zımnî bir anlaşmanın ürünü olabilir ancak.

“Ben bir kadın olarak burada kaldım ama sen kaçtın”

Afganistan'da 15 Ağustos 2021 itibarıyla ikinci Taliban dönemine geçildi. Yaklaşık bir yıldır Doha'da Taliban ile ABD arasında barış görüşmeleri devam ediyordu. Amerika kendince bir geri çekilme takvimi belirlemiş, kukla hükümeti ise düştüğü yolsuzluk bataklığı ile halk nezdinde itibarını sıfırlamıştı. Amerika 20 yıl önce iktidardan indirdiği kendi beslemesi Taliban'ı yeniden sahneye çıkarmak için olur verdi. Eşref Gani'yi artık gözden çıkarmıştı.

ABD Başkanı Joe Biden, güvensizliğini belli etmemeye çalışarak, Afgan birliklerinin Taliban'dan sayıca daha fazla olduğunu ve ülke için mücadele etmeye istekli olmaları gerektiğini belirterek, “Kendileri için savaşmalılar, ulusları için savaşmalılar” diyordu. Bu vurgunun ardından Biden, Washington'un 20 yılda 1 trilyon dolardan fazla para harcadığını ve binlerce asker kaybettiğini hatırlatarak, çekilme kararından pişman olmadığını söyledi.

Taliban çekirge sürüsü gibi istila ediyordu dört bir yandan Afganistan'ı. Her gün bir şehir direnmeden teslim oluyordu. 300 bin asker ve polisten müteşekkil, hava gücü ve ağır silahları olan Afgan askeri çil yavrusu gibi dağılıyordu. Taliban başkent Kabil'in kapılarına dayanmıştı artık. Afganistan'ın 2014'ten beri seçilmiş Cumhurbaşkanı Gani, 14 Ağustos 2021 günü yayınladığı videolu bir mesajında “Cumhurbaşkanı olarak vatani savunmaya devam edeceğim” açıklaması ile kamuoyuna ve halka ölümüne kadar direneceğini söylüyordu.

Ancak bunun böyle olmadığını gördük. Gani'nin kaçtığına dair ilk açıklama Rusya'nın Kabil Büyükelçiliği Sözcüsü Nikita İşçenko'dan geldi. İşçenko RIA ajansına yaptığı açıklamada, iddialarını görgü tanıklarına dayandırarak şöyle diyordu: “Rejimin yıkılmasını en iyi ifade eden şey, Gani'nin Afganistan'dan kaçış biçimi oldu. Para dolu dört araba; paranın bir diğer kısmını bir helikoptere doldurmaya çalıştılar ama hepsi sığmadı. Ve paranın bir kısmı pistede bırakıldı.”

Saray çevresi Rus açıklamasını duyunca şok yaşadı. Bu şoku, sonradan İngiliz yayın organı BBC'ye konuşan eski Afgan milletvekili Elay Erşad'ın açıklamalarından görebiliyoruz. Elay demecinde, Gani'nin Afgan başkanlık sarayından 15

Ağustos'ta “Savunma Bakanlığının toplantısına katılacağını söyleyerek” helikopterle ayrıldığını, ülkeyi terk ettiğini daha sonra öğrendiklerini söylüyordu. Gani'nin geri geleceğini düşünmediğini söyleyen Elay, Gani'nin “cesaretsiz” olduğunu belirtip, “Ama dönse onun gözlerinin içine bakarak ‘Ben bir kadın olarak burada kaldım ama sen kaçtın’ demek isterdim” diyor.

Afganistan Milli Savunma Bakanı General Bismillah Han Muhammedi ise, resmi Twitter hesabında paylaştığı mesajında yaşamış olduğu ağır hayal kırıklığı sonucu Cumhurbaşkanı Eşref Gani hakkında “ağır” ifadeler kullanıyordu. Muhammedi yaptığı paylaşımında, “Zengin adam (Eşref Gani) ve çetesine lanet olsun! Ellerimizi arkadan bağladılar ve ülkeyi sattılar” diyordu.

Gani'nin Özbekistan'a mı yoksa Tacikistan'a mı sığındığı söylentileri devam ederken, Tacikistan Dışişleri Bakanlığı, Gani'nin uçağının Tacikistan hava sahasına girmediğini ve ülke topraklarına inmediğini açıkladı. Bu açıklamanın ardından Birleşik Arap Emirlikleri'nin (BAE) Dışişleri Bakanlığı Gani ve ailesinin ülkeye sığındığını açıkladı. Netice itibarıyla devrik KAÇAK bulunmuştu.

Kukla Afgan hükümetinin koruyucu ve kollayıcısı ABD ve onun Başkanı Biden 20 yıllık süreçte işledikleri onca insanlık suçunun üzerini örterek topu pişkince

Afganlıların üzerine atıyor. Afganistan'da Taliban'ın ülkeyi işgal etmesine seyirci kalmakla eleştirilen ABD Başkanı Joe Biden, “Afgan liderler ülkeden kaçtı, ordu savaşmayı denemedi bile” dedi. Biden, “Amerikan birlikleri, Afgan güçlerinin kendileri için savaşmaya istekli olmadığı bir savaşta savaşamaz ve ölmemelidir” demeyi de ihmal etmedi.

İki bin beş yüz kilometre uzaklıktan gelip bir 20 yıl işgal ve talan edeceksin. Birkaç bin askerine karşılık 200 bin sivilin hayatına mal olacaksın. Kendin taşıyıp getirdiğin Karzai, Gani gibi hırsız korkaklar ile yolsuzluğa meyilli hırsız şebekelelerinden oluşan kukla hükümetler kuracak, halkın çanına ot tıkayacaksın. 20 yıl öncesinde işine gelmediği için kızağa çektiğin ve el altından beslediğin özbeöz çocuğun olan İslamcı gerici Taliban'ı yeniden Afgan halkının başına bela edip kaçıp gideceksin!

Taliban iktidarının kadınlar, kız çocukları ve yoksul halk için bir zulüm olacağını biliyoruz. İlk iktidar döneminde, 6 yıl içerisinde yaptıkları hafızamızda tüm canlılığını koruyor. O iktidar da sonrası da ABD'nin eseridir. Taliban'ın türemesi ve Afganistan'ın yıkımı NATO üyesi gerici emperyalist devletlerin eseridir. Dökülen kandan beslenen bu kan emici karanlık güçler Afganistan'da insanlığa karşı işlenen onlarca suçun hesabını eninde sonunda vereceklerdir.

Afgan halkları yine karanlık bir girdaba girdiler. Adeta bir dejavu yaşıyorlar. Onlar iyi biliyor Taliban'ın nasıl bir cinayet şebekesi, nasıl bir gerici güç olduğunu. Bedeli ağır olacaktır halklar için ama bu tarihsel süreçte emperyalist güçlerin ve onların yerli uşaklarının nasıl da alçak birer halk düşmanı oldukları bir kez daha açığa çıktı.

ABD kuklası Karzai ve Gani iktidarları Yirmi yıldır Taliban korkusu ve kontrollü savaş üzerinden gelen her türlü yardımı iç ederek, bir yolsuzluk ekonomisi yaratıldılar. İnsanları baskılayarak umutsuzluğa sürüklediler. Halkın tepkilerini şiddetle, baskıyla kontrol altına alan kukla Gani ve hırsızlık çetesi kendi saltanatlarını kurdular. Öyle çürüdüler ki 300 bin kişilik askeri güç ellerinde olduğu halde tek bir kurşun atmadan, ülkeyi 75 bin kişilik Talibana teslim edip kaçtılar. ABD yeniden atı değiştirerek bir manevra alanı açtı kendisine, hem de Afganlıları suçlayarak, onca suçun üzerini örterek... Ancak bu suçların zaman aşımına uğramadığını iyi biliyorlar.

Tüm dünyada işçi ve emekçilerin Afgan halkının yanında olması, dayanışma göstermesi her zamankinden daha yakıcı bir hal almıştır. Afgan kadınların, gençlerin, çocukların sesine kulak vermek bir görevdir.

Hayatları ve gelecekleri için direnen Afgan kadınların yanındayız!

20 yıldan beri emperyalist güçlerin işgali altında bulunan Afganistan'da, Amerika'nın çekilme kararının ardından başkent Kabil'e giren Taliban güçleri "İslam Emirliği" kuracaklarını ilan ettiler.

1990'lı yıllarda ABD-Pakistan işbirliği ile kurulan şeriatçı Taliban güçleri, yönetimi ele geçirdiği andan itibaren emperyalist güçlerle uzlaşma mesajları veriyor. Hareketin sözcüleri, "şeriat kanunları gereği" kadınlara kimi "hakların" tanınacağını iddia ediyor. Buna karşın Afganistan'da demokratik bir yönetime yer olmadığını da ilan eden Taliban şefleri, ülkenin şeriatla yönetileceğini tekrarlıyor.

Yıllardır emperyalist güçlerin baskı, şiddet ve terörünü yaşayan Afgan emekçiler, şimdi de şeriatın koyu karanlığını dayatan Taliban iktidarıyla karşı karşıyalar. On binlerce insan canını kurtarma telaşıyla ülkeyi terk etmeye çalışıyor. Kaçanların yanı sıra, Taliban'ın eline geçmemek için intihar eden kadınlara dair haberler de yansıyor.

Zira kadınlar, ABD eliyle iktidara taşınan Taliban'ın ne olduğunu 1996-2001 yılları arasında uyguladığı vahşi şeriat rejiminden biliyorlar. Afgan emekçi halklarının, Afgan kadın ve kız çocuklarının yaşadığı baskı, şiddet, aşağılama vb. hala hafızalarda yerini koruyor.

Öyle ki, bu dönemde şeriat kurallarına göre kadınların çalışması ve okuması engellendi. Yanlarında bir erkek yoksa kadınların dışarı çıkmaları yasaklandı. 15 yaş üstü kadınlar evli değilse, Taliban'ın askerleri tarafından "hak" olarak görülerek kaçırıldı. Kadınlara çarşaf ya da burka

giyme zorunluluğu getirildi. Kadınların görünmemesi için evlerin camlarının karanlıması ya da siyaha boyaması şart koşuldu. Kadınların erkek doktora gitmeleri yasaklanarak sağlık hakları ellerinden alındı. Yaşam haklarının olmadığı, erkeğe hizmet eden bir köleden farklarının olmadığı şeriat rejiminde siyasal yaşama katılmaları ise söz konusu bile olamazdı. Kadınların kamusal alanda konuşması ve gülmesi cezalandırıldı. Oje sürdüğü için parmağı kesildi, şeriate uygun davranmadığı gerekçesiyle çok sayıda kadın recm veya idam edilerek katledildi.

2001 yılında Taliban'ın iktidarı yıkıldığında, sözde "özgürlük" vadeden emperyalist işgalcilerin döneminde de kadınlar üzerindeki baskı ve şiddet devam etti. Bu süreçte de kadınların okuması ve çalışması sınırlandırıldı. Öyle ki, bugün Afganistan'da kadınların %90'ı okuma yazma

bilmiyor. Kız çocuklarının ancak %30'u eğitim alabiliyor. Hatta bazı bölgelerde eğitim alabilenlerin oranı %10 civarında. Her 3 kadından birisi fiziksel, cinsel ve psikolojik şiddete maruz kalıyor. Tecavüz yasalarda suç sayılmıyor. Kız çocuklarının yarısı 16 yaşından önce evlendiriliyor. Birçok erkeğin ergenlik yaşı öncesinde birden fazla eşi bulunuyor. Afgan kadınların ortalama yaşam süresi ise 44'tür.

Mevcut koşulları daha da ağırlaştırarak ve yüzlerce yıl geriye götürecek Taliban rejimine itiraz edenler de var. Başta kadınlar olmak üzere emekçiler ilk andan itibaren tepkilerini ortaya koymaya başladılar.

Siyasal islamın başta kadınlar olmak üzere emekçiler için nasıl bir tehdit olduğu konusunda açık fikirleri olduğu gibi, bu tabloyu yaratan emperyalistlerin

ikiyüzlülüğüne, sahtekarlığına da tepkilerini dile getiriyorlar. Tüm dünyada kadınlara, emekçilere dayanışma çağrılarını yükseltiyorlar.

Dinci-gerici rejimler; başta kadınlar ve kız çocukları olmak üzere tüm insanlık için büyük bir tehdit oluşturuyor. Bu tehdite karşı hedefte bulunan ve dün işgale olduğu gibi bugün de şeriatçı rejime karşı direnen Afgan kadınların yanındayız.

Cihatçı akımlar, emekçi halkların sosyalizm uğruna yükselttiği mücadeleye karşı kullanılmak için emperyalist kapitalist düzen tarafından imal edildi. Biliyoruz ki, Ortaçağ artığı bir düzen dayatan bu akımlar, emekçilerin mücadelesiyle, kadınların direnciyle, onları yaratıp besleyen düzenle birlikte tarihin çöplüğüne atılacaktır!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Afganistanlı kadınlara destek olmak için 18 Ağustos'ta Samsun ve Mersin'de eylem yapılırken, sosyal medyada ise "#AfganKadınlarlaDayanışmaya" etiketi ile dayanışma çağrısı gerçekleştirildi.

Samsun Kadın Dayanışması Atakum ilçesinde bulunan Süleymaniye Geçidi'nde yaptığı basın açıklamasında Afganistanlı kadınlarına destek açıklaması yaptı.

"Afganistanlı kadınlar yalnız değildir" yazılı pankartın açıldığı eylemde basın metnini Fatma Çelik okudu. Taliban'ın yönetimi ele geçirmesi ve katliamlarına dikkat çeken Çelik, Taliban'ın 20 yıl önceki yönetimini şu şekilde ifade etti:

Afganistanlı kadınlara destek

"Taliban'ın şeriat kanunları altında kadınlara ve kız çocuklarına sıkı yasaklar getirilmiştir. Kadınların yanında bir erkek olmadan saçlarını ve bedenini saklayacak şekilde tamamen örtünmeden evden çıkması, siyasete atılması ya da kamusal alanda konuşması yasaklandı. Sağlık çalışanlarının tamamen erkeklerden oluşması nedeniyle yanında bir erkek olmadan kadınların sağlık hizmetlerine erişmeleri de mümkün değildir."

AKP şefi Erdoğan'ın "Türkiye'nin Tali-

ban'ın inancıyla alakalı ters bir yanı yok. Daha iyi anlaşabileceğimize ihtimal veriyorum" dediğini hatırlatan Çelik Taliban zihniyetinin çöpe atılması gerektiğini belirterek Afgan kadınlarının yanında olduklarını vurguladı.

Mersin Kadın Platformu, Yenişehir'de Platin Mağazası önünde açıklama yaptı.

Kadınlar adına açıklamayı okuyan Çiğdem Serin, kadın bedenini savaş ganimeti olarak gören cihatçı anlayışın

ülke yönetimini ele geçirdiği koşullarda ülkede yaşayan kadınlar ve kız çocuklarının büyük tehdit altında olduğuna vurgu yaptı. Serin, açıklamanın devamında şunları söyledi:

"Taliban, Takhar vilayetinde bir kadını burka giymediği için katletti. Taliban'ın kız çocukları ve bekâr kadınların askerlere teslim edilmesini istemesi, kadınlar ve kız çocuklarının hayatları ve bedenleri üzerindeki tehdidin boyutlarını gözler önüne seriyor. Taliban'ın eline geçmemek adına kadınların intihar ettiği haberlerini alıyoruz. Bu kayıpların intihar değil eril cinayetler olduğunu bütün dünya biliyor."

Afganistanlı kadınlarla dayanışma eylemi...

“Dayanışmamız sınır tanımaz!”

Emperyalist devletlerin Afganistan'dan çekilmesiyle yönetimi ele geçiren Taliban'ın kadınlara yönelik baskılarına ve gerici uygulamalarına karşı Kadıköy'de eylem yapıldı. İstanbul Sözleşmesi'ni Uygula Kampanya Grubu'nun çağrısı ile Süreyya Operası önünde bir araya gelen kadınlar “Hayatları için direnen Afganistanlı kadınların yanındayız” dedi.

Okunan basın açıklamasında artık Afganistan'da kadınlar, çocuklar, LGBTİ+lar, sanatçılar, bilim insanları, insan hakları savunucuları için can güvenliği olmadığıнын altı çizilerek şunlar ifade edildi:

“Afganistan'da yaşanan yıkımın, Taliban rejiminin işlediği ve işleyeceği suçların sorumlusu 20 yıldır NATO çatısı altında işgal ve savaş politikalarını sürdürenlerdir. Bu yıkımın sorumlusu olan emperyalizmin ülkeye vadedebileceği hiçbir şey yoktur.”

“AFGAN KADINLAR YAŞAM HAKLARINI İSTİYORLAR”

Açıklamanın devamında Afganistanlı kadınların tüm dünyaya seslendiği belirtilerek “Taliban'ın Kabil'i devralmasıyla önce kadınların dayanışma çığılığı ülke sınırlarını aştı. Biliyoruz ki bu tesadüf değil. Çünkü biz kadınlar dünyanın neresinde, hangi koşullar altında olursa olsun hayatlarımız için direniyoruz. Kabil'den gelen ilk haberlerde duvardaki kadın resimlerinin boyayla kapatıldığı, Herat'ta kadınların üniversiteye sokulmadığı, bazı kadınların evlerinin kapılarına dayanıldığı, kadınlara peçe takma zorunluluğu getirildiği, kadın gazetecilerin çalışmasına engel çıkarıldığı vardı. Afganistanlı kadınlar “bizi öldürmeye geliyorlar, yardım edin” diye çağrılar yapıyor. Her şeyi göze alıp sokağa çıkan Afgan kadınlar çalışma hakkını, eğitim hakkını ve siyasete katılım hakkını istiyorlar. Güvenli bir toplumda yaşama haklarını istiyorlar” denildi.

“GÖÇMEN VE MÜLTECİ KADINLARIN HAKLARI İÇİN MÜCADELE EDECEĞİZ”

“Hayatları için direnen Afganistanlı kadınların seslerine ses olmak için bugün sokaktayız” denilen açıklamada şunlar ifade edildi:

“Kadın bedenini savaş ganimeti olarak gören Taliban örgütüyle hiçbir görüş-

me, anlaşma yapılamaz. Afgan kadınların yaşamlarını tehdit eden Taliban'la pazarlık yapma, anlaşma, meşrulaştırma, tanıma!

“Savaştan kaçarak Türkiye'ye sığınmak zorunda kalan ve gündelik yaşamlarında sömürüyü ve şiddeti en ağır şekilde hisseden göçmen ve mültecilerin hedef alınmasını asla kabul etmiyoruz. İrkçilikle ayrılmayacak haklarımıza ve hayatlarımıza sahip çıkmak için birleşeceğiz.

“Devlet göçmen ve mültecilerle ilgili sorumluluklarını yerine getirmemektedir. 1 Temmuz'da Türkiye'nin İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmesi ile toplumsal cinsiyete dayalı şiddet eylemlerine maruz kalan mülteci ve göçmen kadınları güvencesiz bırakmıştır. Göçmen ve mülteci kadınların hakları için mücadele edeceğiz.”

“BİRLİKTE YÜRÜRSEK HAYATTA KALACAĞIZ”

Açıklamada son olarak şu ifadelere yer verildi:

“Hayatları için direnen Afganistanlı kadınların yanındayız. Afganistan halkının Taliban karşısında kendi yaşamlarını yeniden kurmak için bağımsız ve kendi iradelerine dayanan bir yol bulacağına inanıyoruz. Bu mücadelenin başını kadınların çekeceğini görüyoruz. Tüm kadınları uluslararası dayanışmaya, Afganistanlı kadınların çığılığına ortak olmaya çağırıyoruz. Afganistan kadın orkestrasının 8 Mart marşında söylediği gibi “El-

lerimizi ve sesimizi birleştirirsek birlikte yürürsek hayatta kalacağız. Dayanışma ve kız kardeşlikle yeni bir dünya eşit bir dünya kuracağız”. Dayanışmamız sınır tanımaz!”

Afganistan'da savaş ve işgal politikalarıyla yıkım getirenlere, şeriatçı Taliban'a karşı, kadınların hayatını pazarlık malzemesi yapanlara, LGBTİ+ları yok sayanlara, ırkçılığa, göçmen düşmanlığına karşı ses çıkarılan eylem basın açıklamasının Türkçe ve Farsça okunmasının ardından sona erdi.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Adana Kadın Platformu, İnönü Parkı'nda Afgan kadınlarla dayanışma temelinde basın açıklaması yaptı. Platform adına konuşan Avukat Sevil Aracı Bek, “Adana'dan Kabil'e kadın dayanışmasını büyütüyor, sesimizi Afganistanlı kız kardeşlerimizin sesine katıyoruz. Afganistan halkı yalnız değildir. Tüm kadınları uluslararası dayanışmaya, Afganistanlı kadınların çığılığına ortak olmaya çağırıyoruz. Yaşasın sınırları aşan kadın dayanışması” dedi.

Kadınların ve çocukların Afganistan'da can güvenliğinin olmadığını belirten Bek, Taliban'ın başörtüsü takma ve yanında erkek olmadan dışarı çıkmamayı dayattığı kadınları zorla eve kapatmaya çalıştığını söyledi. Bu barbarlığın sorumlusunun emperyalist çıkarları doğrultusunda yıllarca ülkeyi işgal altında tutan ABD olduğunu dile getiren Bek şöyle konuştu:

“Emperyalist çıkarlar uğruna Taliban'a para, silah, eğitim desteği veren devletler bu katliamın sorumlusudur. Afganistan'da istikrarın sağlanması gibi bahanelerle cihatçı terör örgütünü meşru gösterenler de suç ortağıdır. Ülkemizde de dinci gericiliği yükselten AKP-MHP iktidarı Taliban'ı meşru gösteren açıklamalarla emperyalist suç ortaklığına devam etmektedir. Benzer zihniyetin ürünü olan bu açıklamalar dünyanın en büyük terör örgütü olan erkekliğin ittifakıdır. Afganistan'daki Taliban terör örgütünün yönetiminin devletler tarafından tanınması kabul edilemez. Türkiye, derhal Afganistan'daki askerlerini geri çağırmalı, savaş kışkırtıcı, yayılmacı emellerinden vazgeçmeli ve NATO'dan çıkmalıdır. Afganistan'dan ülkemize göç eden kadın ve LGBTİ+lar için İstanbul Sözleşmesi'nin gerekleri yerine getirilmelidir.”

Eşitlik İçin Kadın Platformu (EŞİK), “Afgan kadınlarla dayanışma yollarını konuşuyoruz” başlıklı online panel gerçekleştirdi. Panele, Afgan Mülteciler Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği Başkanı Dr. Zakira Hekmat ve kadın hakları aktivisti Abha Bhaiya katıldı.

Van Kadın Platformu, Afgan kadınlarıyla dayanışma vurgusuyla yazılı açıklama yaptı. Taliban'ın yönetiminde kadınları zor günlerin beklediği belirtilen açıklamada, kadın kazanımlarının tehlikeye olduğuna işaret edildi. Özellikle Afganistan'daki kadınları ve kız çocuklarını etkileyecek bir insani krize göz yumulması gerektiği vurgulandı.

YENİ DÖNEME HAZIRLIK

Dinci-faşist iktidarın işçi ve emekçilere, gençlere yönelik politikaları sömürü, işsizlik, geleceksizlik, faşist baskı ve gerici-likten, yani saldırıdan öteye gitmemektedir. İktidarın saldırı politikalarının en önemli hedeflerinden biri de gençliktir. Çünkü her sistemde olduğu gibi Türkiye'deki kurulu düzen de kendi geleceğini gençlikte görmektedir. Ve gençlik, dinci-faşist AKP iktidarının her fırsatta "kültürel iktidar olamadığından" bahsettiği toplumsal kesimdir.

AKP-MHP iktidarı toplumsal yaşamın tamamında olduğu gibi gençliği de faşist baskı ve gerici bir kuşatma altına almaya çalışmaktadır. Gençlik bu boğucu kuşatmanın altında çok yönlü sorunlar yaşamaktadır. Geleceksizlik, iktidarın gençliğe yönelik faşist baskı ve yasakları, eğitim hakkının gaspı gençliğin yaşadığı temel sorun alanlarıdır. Üstelik pandemi bu sorunları daha da derinleştirmiştir. Gençlik bu sorunlara karşı öfke biriktirmiştir. Boğaziçi Üniversitesi'nde yaşanan kayyım rektör direnişi de gençliğin biriktirdiği bu öfkenin politik bir çıkışa dönüşmesidir. Bu politik çıkış uzun sürerdir gençlik örgütlerinin pratiğine dalaran gençlik hareketine de bir ivme kazandırmıştır. Boğaziçi direnişi, sermaye iktidarının üniversiteleri hedef alan saldırılarına, eğitim hakkının gaspına, üniversitelerdeki antidemokratik uygulamalara adeta bir ilk cevap olmuştur. Direnişte "Özerk-demokratik üniversite istiyoruz" talebi öne çıkmıştır. Direniş, talepleri ile birlikte toplumsal muhalefetin de gündemine girmiş ve desteğini de almıştır.

Gençlik yaşadığı çok yönlü sorunlara karşı içinde büyük bir dinamik barındırmaktadır. Boğaziçi direnişi aynı zamanda bu dinamiği gözler önüne sermiştir. Gençlik yalnızca kendi sorunlarına değil toplumsal sorunlara da duyarlıdır. Kadına ve çocuğa yönelik şiddet, çevresel yıkım, faşist baskı ve saldırılarda da duyarlı gençlik kesimleri en ön saflarda mücadele etmektedir. Gençliğin geleceksizliğe karşı mücadelesi ve özgürlük özlemi hiç bitmemiştir. Bu dönemde gelecek ve özgürlük mücadelesi daha büyük bir potansiyeli bağrında taşıyarak devam edecektir.

ÜNİVERSİTELER AÇILIRKEN...

Pandemi ile birlikte ilköğretimden lise ve üniversitelere dek örgün eğitime verilen üç sömestrlik aranın bu yıl sona ereceği söyleniyor. Örgün eğitime verilen arada, zaten çürümüşlüğüyle bilinen eğitim sistemi adeta bir çöküşü yaşadı. Toplumsal yaşamın en önemli alanlarından biri olan eğitim alanı sermaye iktidarı tarafından adeta yok sayıldı. Pande-

minin ilk günü sermayedarlara Covid-19 kapsamında teşvik, ödenek ve yardım paketleri açıklanırken, milyonlarca işçi-emekçi çocuğunun eğitim hakkı konusunda herhangi bir bütçe, plan ve program açıklanmadı. Her düzeyde eğitimin online devam edeceği duyuruldu. Online eğitime yapılan plansız geçiş var olan eğitim sorunlarını daha da derinleştirdi. Türkiye'nin en köklü ve eski üniversitelerinde dahi online eğitim altyapısı yoktu. Üniversitelerin online eğitim sistemleri birbiri ardına çöktü.

Sorunlar bununla da bitmedi. Eğitimin en güdük hali olan online eğitime dahi yüzbinlerce öğrenci bilgisayar, internet gibi teknik ekipman ve altyapı eksiklikleri nedeniyle ulaşamadı. Eğitim hakkına erişemeyen üniversitelilere dönük YÖK "İsterlerse kayıt dondurabileceklerini" açıkladı. Bu açıklama bile sermaye devletinin eğitim hakkının kullanılması konusundaki bakış açısını gözler önüne sermeye yetmektedir.

Pandemi öncesinde paralı, niteliksiz, anti-bilimsel uygulamalar ile var olan eğitim hakkının gaspı sorunu pandemi döneminde daha da derinleşti. Eğitim hakkının gaspının, son iki yıldır pandemi ile derinleşen tablosu, okulların açılması ile bütün çıplaklığıyla gözler önüne serilecektir. Gençliğin yaşadığı bütün sorunların yanında, eğitim hakkı talebi pandeminin ardından üniversiteye gelecek yüzbinlerce öğrencinin en yakıcı ortak talebi olarak karşımıza çıkacaktır.

Devrimci Gençlik Birliği olarak gençliğin eğitim hakkı talebi uğruna mücadelesini geçtiğimiz yıllarda gerçekleştirdiğimiz "Eğitim hakkı çalıştay" ile pek çok değerlendirmeye konu etmiştik. Aradan geçen iki yıllık süre, eğitim hakkının gaspının ve eğitim hakkı talebinin geniş gençlik kesimlerinin en yakıcı sorunlarının ve mücadele alanlarının başında geldiği değerlendirmesini bir kez daha doğrulamıştır.

Üniversitelerin açıldığı yeni dönemde gençliğin "gelecek, özgürlük ve haklar" mücadelesini vurgulayacak politik bir kampanya yürüteceğiz. Üniversitelerde öne çıkan sorun alanlarını bu bakış açısı ile ele alacağız. Üniversiteler, eğitimde çöküşün yaşandığı son iki yılın tablosu ile açılıyor. Bu tablonun yarattığı her sorun gençliğin gelecek, özgürlük ve haklar mücadelesinin bir konusu haline gelecektir. Gençliğin başta eğitim hakkı talebi olmak üzere, yaşadığı sorunlar ve bunun yanında çevre, kadın ve ırkçı faşist politikalara karşı mücadelesini bir bütün olarak ele alacak bir çalışmayı üniversite kampüslerinde, meydanlarda, sokaklarda büyüteceğiz!

DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
Ağustos 2021

Boğaziçi Üniversitesi'ne yeni kayyım atandı

Saray rejiminin şefi Tayyip Erdoğan'ın kararı ile Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü'ne Naci İnci atandı. Özerk demokratik üniversite talebiyle aylar süren direniş sonrasında AKPLi rektör Melih Bulu görevden alınmış ve yerine vekaleten Naci İnci getirilmiştir.

İnci, vekaleten göreve gelir gelmez Boğaziçi Üniversitesi akademisyenlerinden Can Candan'ın işine son verdi. Naci İnci Boğaziçi Üniversitesi'nde eylemler sürerken Melih Bulu'nun yardımcısı olarak atanmış ve eylemdeki öğrencilerin yanına gelmişti. Öğrenciler ise İnci'ye tepki göstererek şunları ifade etmişti:

"Bu kadar meslektaşınız, öğrenciniz protesto ederken, nasıl kabul ettiniz, tutuklu öğrencileriniz varken, onlarca kişi gözaltına alınmışken, 51 öğrenciniz süreklenecek gözaltına alınırken, hiç utanmanız yok mu?"

KAYYIMA KARŞI ORTAK MÜCADELE ÇAĞRISI

Naci İnci'nin rektör olarak atanması, başta Boğaziçi Üniversitesi bileşenleri olmak üzere birçok kesim tarafından tepkiyle karşılandı.

Boğaziçi Dayanışması, sosyal medya hesabında duyurduğu çağrı ile üniversite-

tenin tüm bileşenlerini kayyım rektöre karşı şu çağrısı yaptı:

"Boğaziçi Dayanışması olarak tüm bileşenlere çağrımızdır. Kayyum Melih Bulu yerine 12. Cumhurbaşkanı tarafından atanan yeni piyon Naci İnci'ye karşı tüm bileşenlerin ortak mücadelesini örnek için saat 13.00da Rektörlük önüne bekliyoruz!"

Boğaziçi Üniversitesi mezunlarının Twitter hesabında, kayyım Rektör Melih Bulu'nun görevden alınmasının ardından üniversite bileşenlerinin yapmış olduğu rektör aday oylamasının sonuçları ile birlikte şu sözler paylaşıldı:

"Boğaziçi Üniversitesi'nin iradesi bir kez daha çiğnendi. Biz yine tekrar edelim, akademisyenlerin güven oylamasında %95 karşı oy alan Naci İnci'nin rektör olarak atanmasını kabul etmiyoruz, özgür bir üniversite için mücadeleden vazgeçmiyoruz!"

Diğer yandan Boğaziçi Üniversitesi akademisyenleri, kayyım rektör atanmasına karşı nöbetlerinin 153. gününü geride bırakırken, Melih Bulu'nun ardından yapılan yeni kayyım atamasına tepki gösterdi. Sosyal medya hesaplarından tepkilerini dile getiren birçok akademisyen, Naci İnci'nin rektör olarak atanmasını kabul etmediklerini dile getirdi.

Sacco ve Vanzetti anısına...

“Bu iki ölü ölmeyen iki ölümsüzdür!”

Nicola Sacco ve Bartolomeo Vanzetti, çalışabilmek için ABD'ye göç etmiş iki İtalyan'dı. Sacco 1909 yılında ABD'ye geldikten sonra bir ayakkabı fabrikasında işçi olarak çalışmaya başladı. Vanzetti ise 1908 yılında bir işportacı olarak ABD'ye ayak bastı, birçok işte çalıştı. Vanzetti göçmenliğe dair ilk gözlemlerini sonradan şöyle anlattı:

“Göçmen ofisinde ilk sürprizle karşılaştım. Göçmenler hayvanlar gibi ayrılıyor. Ne bir kibar laf ne de uzun yolculuk sonrası buraya ulaşan insanlara destek cümlesi. Nereye gideceğimi ve ne yapacağımı bilmiyordum. Bu bizim umudumuz olan topraklardı. Üst geçitler, arabalar ve trenler. Hızla ilerleyen bir hayat ve ben tek başıyordum.”

İkisi de sadece sıradan işçiler olup, “geçinebilmenin” derdine düşmediler. Örgütlü anarşist işçilerdi. Çalıştıkları her yerde işçilerin hak ve onur mücadelesini de yükselttiler. Sacco, günde on saat olmak üzere haftanın altı günü çalışıyordu. Çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve maaşların yükseltilmesi için aktif mücadele yürütüyordu. Bu mücadelesinden kaynaklı 1916 yılında tutuklandı. Vanzetti'nin Amerika'daki kısa yaşamı da benzerdi. Plymouth adlı bir şirkette çalışırken onun öncülüğünde başlayan kitlesel grev sonrası hiçbir patron bir daha ona iş vermedi. O da bir tezgahta balık satmaya başladı.

Amerika'da yaşayan İtalyanların kurduğu bir anarşist toplulukta yer alıyorlardı. Savaşa karşıydılar. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı patlak verdiği dönemde topluluklarında yer alan herkes savaşa gitmemek için Meksika'ya gitti. Savaş bittiğinde Sacco ve Vanzetti ABD'nin Massachusetts şehrine geri döndüler.

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası, ABD'de göçmen karşıtlığı artmış, ilerici-devrimci güçlere yönelik saldırılar tırmandırılmıştı. Bu süreçte Sacco ve Vanzetti davasını doğuracak gelişmeler arasında yer alan bir olay yaşandı. 3 Mayıs 1920 tarihinde anarşist toplulukların üyelerinden biri olan Andrea Salsedo polis tarafından Adalet Bakanlığı'na ait bir binanın 14. katından atılarak öldürüldü. Andrea Salsedo da genç yaşından itibaren kendini anarşizme adanmış birisiydi ve dergilerde yayınlanan yazıları nedeniyle birçok baskıya maruz kalmıştı. New York Adalet Bakanlığı, askerlikten kaçmak için Meksika'ya geçmek zorunda kalan anarşistlerin listesine Salsedo'yu da dahil ederek onu fişlemişti. Polis tarafından katledilmeden önce ağır işkencelere de maruz kalmıştı.

Salsedo'nun katledilmesinin ardından arkadaşları, 9 Mayıs tarihinde eylem gerçekleştirme kararı aldılar. Ancak eylemden hemen önce Sacco ve Vanzetti üzerlerinde bulunan bildiri ve silahlar ile yakalandılar.

İlk başta yasadışı bildiri ve silah bulundurma suçu ile tutulan ikiliye yönelik suçlama birkaç gün sonrasında değiştirildi. Bir soyguna katılmak ve cinayet işlemek suçu ile yargılandılar. Bu tiyatro 7 yıl boyunca sürdü. Davaya bakan yargıç Webster Thayer onları “iki aşağılık anarşist” olarak niteledi.

7 yıl süren ve idam cezası ile sonuçlanan bu dava hukuksuzluk göstergesi olarak tarihe geçti.

Bu süreç yargısız infaz, ifade özgürlüğü, hak, hukuk gibi kavramların irdelenmesine vesile oldu.

Sacco ve Vanzetti'nin idamlarının engellenebilmesi için çok geniş bir kampanya yürütüldü. Öyle ki bu kampanyanın imzacıları arasında Albert Einstein da bulunmaktaydı. Ancak gerçekleştirilen onlarca protestoya gözünü kulağını kapatan Amerika hükümeti Sacco ve Vanzetti'nin idam kararlarını onaylamıştı bile. Bu idam ile, hak ve onur mücadelesini yükselten herkese açık bir mesaj verilmek istenmişti.

Aradan 50 yıl geçmesinin ardından, 1977 tarihinde Massachusetts valisi Michael Dukakis Sacco ve Vanzetti'nin suçsuz olduğunu açıkladı!

Sacco ve Vanzetti 23 Ağustos 1927 tarihinde ölümsüzleştiler. Onların ardından

birçok şarkı söylendi, şiirler yazıldı. Şiirleri ile onları ölümsüzleştirenler arasında Nazım Hikmet ve Can Yücel de vardı.

94. ölüm yıl dönümlerinde Sacco ve Vanzetti'yi Nazım Hikmet'in dizeleri ile bir kez daha saygı ile anıyoruz...

“...yanıyordu kanlarında şavkı İtalya güneşlerinin, koştular temiz esmer alınlarla hayatın sesine, dövüştüler yanında dövüşen kardeşlerinin.

yeni dünyada düştüler eski zulmün pençesine.

yedi yıl ölümün karşısında gülerek durdular.

elektrikli iskemleyle kadife bir koltukmuş gibi oturdular.

yüreklere dört bin volta yedi dakika dayandı,

yandı yürekleri yedi dakika yandı.

cani değildiler, kurban gittiler bir cinayete,

kurban gittiler dolarların emrindeki adalete.

hayatlarında olmadıysa da kitlelerin rehberi,

ölümleriyle şaha kaldırdı kitleleri bu iki ihtilal neferi...”

M. NEVRA

58. Ulusal, 32. Uluslararası Hacı Bektaş Veli Anma Törenleri ve Kültür Sanat Etkinlikleri 16 Ağustos günü başladı. Etkinlikler, Hacibektaş Belediyesi ve Anma Kurulu ile Alevi-Bektaş Kurumlarının katılımı ve desteği ile 16-22 Ağustos tarihleri arasında sergi, panel, tiyatro, açılış, doğa yürüyüşü vb. etkinlikler olarak planlandı.

Programda 21 Ağustos Cumartesi günü “resmi açılış”, 21 ve 22 Ağustos'ta ise konser, cem ve aşure etkinlikleri yer aldı.

2021 yılı UNESCO tarafından tüm dünyada Hacı Bektaş Veli yılı olarak ilan edildi. Hacı Bektaş Veli etkinliklerinin bu yılki temel şiarı da “İrkçılığa hayır!” oldu. Hacı Bektaş Veli 700 yıl önce “Hiçbir milleti ve insanı ayıplamayınız”, “72 mille-

Hacı Bektaş Veli etkinlikleri

te bir nazarla bakınız”, “Dili, dini, rengi ne olursa olsun iyiler iyidir” sözleriyle dünya üzerindeki ırkçılığa ve ayrımcılığa dikkat çekmişti. Bu yıl da ırkçılığa karşı mücadele dilini esas alan etkinlikler öne çıkarıldı.

16 Ağustos'taki açılış etkinliğinde Hacibektaş kent meydanındaki anıta Hacibektaş Belediye Başkanı Yoldaş Altıtok ve kutlama komitesi üyeleri tarafından çelenk konuldu.

Etkinliğin ikinci günü saat 14'te Fikret Otyam Resim Sergisi ve Fikret Otyam Anma programı gerçekleştirildi. Gazeteci, yazar, ressam Fikret Otyam'ın ilk kez gerçekleşen fotoğraf sergisinin

açılışı; Fikret Otyam'ın eşi Filiz Otyam ve Hacibektaşlı emekçilerin katılımıyla Hacibektaş Kültür Merkezi Galerisi Salonunda yapıldı. Ayrıca Fikret Otyam, Çilehane'deki Aydınlar Mezarlığı'ndaki gömütü başında anıldı.

21 Ağustos Cumartesi günü etkinliklerin resmi açılış töreni gerçekleştirildi. İlerici Alevi Bektaş örgütlerinin oluşturduğu kortejlerle saat 11.00'de sloganlar eşliğinde yürüyüş yapıldı. Hacı Bektaş Veli Külliyesi'ne yapılan yürüyüşte “Baş açık yalın ayak yürüyoruz, dergahımızı istiyoruz” pankartı taşındı.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Başkanı Gani Kaplan basın açıklama-

sını okudu. Kaplan, Cumhuriyet döneminde Alevi yerleşim yerlerine yapılan camilerin yıkılmasını istediklerini ifade etti. “Dergahların yıllardır işgal altında olduğunu” vurgulayarak Hacibektaş dergahının müze olarak kullanılmasına tepki gösteren Kaplan “Hacı Bektaş Veli Dergahı müze olarak hizmet göstermektedir. Bu Aleviler için züldür, zulümdür. İçindeki cami ibadete açıkken bizim dergahımız müze olarak faaliyet vermektedir” dedi.

Basın açıklamasının ardından dergah önünde semah töreni düzenlendi. BDSP “Gelin canlar bir olalım, sermaye düzene karşı mücadeleyi yükseltelim” başlıklı bildiriyle ajitasyonlar eşliğinde işçi ve emekçileri mücadeleye çağırdı.

KIZIL BAYRAK / HACİBEKTAŞ

Sinbo'dan Alba'ya

Direnen işçiler

kazanacak!

